

การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนอง
ด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
วิทยาลัยครุสุริยเทพ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2563

**THE DEVELOPMENT OF LISTENING AND SPEAKING SKILLS IN
CHINESE VOCABULARY OF THAI GRADE 4 STUDENTS
USING THE TPR TEACHING METHOD**

**BY
YUNING YANG**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION
IN CURRICULUM AND INSTRUCTION
SURYADHEP TEACHERS COLLEGE**

**GRADUATE SCHOOL, RANGSIT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2020**

วิทยานิพนธ์เรื่อง

การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนอง
ด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

โดย

YUNING YANG

ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2563

รศ.ดร.มารุต พัฒนาผล
ประธานกรรมการสอบ

ดร.นิภาพร เกลิมนิรันดร
กรรมการ

ดร.ชิดชไม วิสูตรกุล
กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(ผศ. ร.ต. หญิง ดร. วรณี สุขสาคร)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
3 สิงหาคม 2563

Thesis entitled

**THE DEVELOPMENT OF LISTENING AND SPEAKING SKILLS IN CHINESE
VOCABULARY OF THAI GRADE 4 STUDENTS USING
THE TPR TEACHING METHOD**

by

YUNING YANG

was submitted in partial fulfillment of the requirements
for the degree of Master of Education in Curriculum and Instruction

Rangsit University
Academic Year 2020

Assoc.Prof.Marut Patphol, Ed.D.

Examination Committee Chairperson

Nipaporn Chalemnirundorn, Ed.D.

Member

Chidchamai Visuttakul, Ed.D.

Member and Advisor

Approved by Graduate School

(Asst.Prof.Plt.Off. Vanee Sooksatra, D.Eng.)

Dean of Graduate School

August 3, 2020

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ เพราะความกรุณาจาก อาจารย์ ดร.จิตชไม วิสุตกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ให้ความเอาใจใส่ ช่วยเหลือ และเสียสละเวลาให้คำปรึกษาแนะนำ ตรวจสอบ คอยให้คำปรึกษาแนะนำเป็นอย่างดีมาโดยตลอด และ รองศาสตราจารย์ ดร.มารุต พัฒนา ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.นิภาพร เกลิมนิรันดร กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำและแก้ไข ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อุษาพร เสวกวิ นายมานพ โชคกิติศักดิ์ Miss Zhao Zhen และ Miss Yan Xiaoyu ที่ให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ คณะครู และนักเรียน โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย และให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณ บิดา มารดา และครอบครัว ที่สนับสนุน คอยให้กำลังใจ และช่วยเหลือผู้วิจัยให้มีความมานะ ความอดทนจนทำให้ประสบความสำเร็จในการทำวิจัยครั้งนี้ ประโยชน์ใดที่เกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเพื่อเป็นการน้อมรำลึก พระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ทุกท่านที่ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

YUNING YANG

ผู้วิจัย

6102595 : Yuning Yang
 ชื่อวิทยานิพนธ์ : การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
 หลักสูตร : ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
 อาจารย์ที่ปรึกษา : ดร.ชิตชไม วิสุตกุล

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนสังกัดเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 33 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน จำนวน 3 แผน 2) แบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที (t-test แบบ Dependent)

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.40, S.D. = 0.82$)

(วิทยานิพนธ์มีจำนวนทั้งสิ้น 102 หน้า)

คำสำคัญ: ทักษะการฟัง, ทักษะการพูด, คำศัพท์ภาษาจีน, การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

6102595 : Yuning Yang
 Thesis Title : The Development of Listening and Speaking Skills in Chinese
 Vocabulary of Thai Grade 4 Students Using the TPR Teaching Method
 Program : Master of Education in Curriculum and Instruction
 Thesis Advisor : Chidchamai Visuttakul, Ed.D.

Abstract

This study aimed to 1) compare the listening and speaking skills in Chinese vocabulary of Thai grade 4 students before and after learning by using the TPR teaching method and 2) examine their satisfaction towards the TPR teaching method. Through cluster random sampling, 33 samples who were Thai students from a grade 4 class in the second semester of the academic year 2019 at a private school in Bangkok were included in the study. Research instruments comprised 1) three Chinese learning management plan, 2) a test of listening and speaking skills in Chinese vocabulary, and 3) a questionnaire on students' satisfaction towards learning through the TPR teaching method. Statistical analysis consisted of arithmetic mean, standard deviation, and dependent t-test.

The results revealed that the samples demonstrated better skills in listening and speaking Chinese vocabulary after treated with the TPR teaching method with a statistical significance level of .05. Their satisfaction towards learning through the TPR teaching method was high ($\bar{x} = 4.40$, S.D. = 0.82).

(Total 102 pages)

Keywords: Listening Skills, Speaking Skills, Chinese Vocabulary, Total Physical Response
 Method (TPR)

Student's Signature Thesis Advisor's Signature

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ช
สารบัญรูป	ซ
บทที่ 1	
บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	5
1.3 คำถามการวิจัย	6
1.4 สมมติฐานการวิจัย	6
1.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	6
1.6 ขอบเขตของการวิจัย	7
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
1.8 นิยามศัพท์	9
1.9 กรอบแนวคิดในการวิจัย	10
บทที่ 2	
ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	11
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	12
2.2 วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response : TPR)	15
2.3 ทักษะการสื่อสาร	24
2.4 ทักษะการฟัง	25
2.5 ทักษะการพูด	28
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	35

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3	
ระเบียบวิธีการวิจัย	41
3.1 รูปแบบของการวิจัย	41
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	42
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	42
3.4 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	43
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	48
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	50
บทที่ 4	
ผลการวิจัย	51
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง	53
4.2 ผลการวิเคราะห์คะแนนการทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทาง (TPR) ก่อนและหลังเรียน	53
4.3 ผลการวิเคราะห์คะแนนการทดสอบทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทาง (TPR) ก่อนและหลังเรียน	55
4.4 ผลการวิเคราะห์คะแนนทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทาง (TPR) ก่อนและหลังเรียนด้วยค่าทดสอบสถิติ t (t-test Dependent)	57
4.5 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอน แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)	58
บทที่ 5	
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	61
5.1 สรุปผลการวิจัย	61
5.2 สรุปผล	61

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5.3 อภิปรายผล	62
5.4 ข้อเสนอแนะ	64
บรรณานุกรม	66
ภาคผนวก	73
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	74
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	76
ภาคผนวก ค ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	98
ประวัติผู้วิจัย	102

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1	8
2.1	12
2.2	29
3.1	42
3.2	49
4.1	53
4.2	55
4.3	57
4.4	58
4.5	59

สารบัญรูป

รูปที่		หน้า
1.1	กรอบแนวคิดการวิจัย	10
2.1	ทฤษฎีความจำสองกระบวนการ	30
2.2	การจำรูปร่างตัวอักษรและความหมายของคำ	33

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาจีนกลางมีความสำคัญต่อประเทศไทยมากเพราะเป็นภาษาที่สองของโลก เนื่องจากประเทศจีนเป็นผู้นำด้านเศรษฐกิจหนึ่งในสองของโลก ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาจีนจึงสำคัญต่อผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาภาษาจีนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการออกเสียงที่ถูกต้อง โดยเฉพาะประเทศที่อยู่ในทวีปเอเชียอย่างประเทศไทยมีโอกาสที่จะเรียนภาษาจีนกลางนั้นย่อมถือว่ามิประโยชน์อย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั่วไปแล้วยังสามารถใช้ภาษาเพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ทั้งในระดับบุคคลและระดับประเทศ เช่น การศึกษาความรู้วิทยาการ การประกอบธุรกิจการลงทุน และการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น.2)

ภาษาจีนกลางเป็นภาษาที่มีเสียงการออกเสียงหลากหลายแบบเนื่องจากประเทศจีนมีชาติพันธุ์มากที่สุดในโลก ซึ่งตัวอักษรจีนเป็นตัวอักษรที่มีวิวัฒนาการมาจากอักษรภาพจึงเป็นภาษาที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารและเป็นภาษาที่ใช้กันมากในระดับต้นๆ ของโลก แม้ว่าในประเทศไทยจะมีชาวจีนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากแต่ภาษาที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปนั้นเป็นภาษาจีนแต้จิ๋ว ภาษาจีนกวางตุ้ง ภาษาจีนไหหลำ ภาษาจีนฮกเกี้ยนและภาษาจีนแคะ ซึ่งทั้งหมดถือเป็นภาษาท้องถิ่นของคนจีนในปัจจุบัน ดังนั้น ชาวต่างชาติที่ต้องการติดต่อสื่อสารกับคนจีนเพื่อทำธุรกิจกับคนจีนหรือเรียนภาษาจีนจะต้องเรียนภาษาจีนกลางเป็นหลัก ซึ่งทำให้ยากต่อผู้ที่เริ่มเรียนใหม่ จึงทำให้ผู้สอนต้องหาวิธีการสอนที่ง่ายต่อการเรียนรู้ภาษาจีนและทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในวิธีการสอนของผู้สอน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น.คำชี้แจง)

การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยมีประวัติตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช โรงเรียนจีนในประเทศไทยก็มีพัฒนาตามปัจจัยทางการเมืองในแต่ละช่วงเวลา จน พ.ศ. 2535 เมื่อกระทรวงศึกษาธิการมีประกาศให้ภาษาจีนกลางมีสถานะเท่ากับภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ที่สอนอยู่ในโรงเรียนไทยทั่วไป ตั้งแต่นั้นการศึกษา

ภาษาจีนในประเทศไทยก็ได้รับความนิยมมากขึ้น และมีการเรียนการสอนในทุกระดับตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตไทย-จีนในปี พ.ศ. 2518 มีส่วนเสริมและสนับสนุนให้การศึกษภาษาจีนในประเทศไทยในช่วงสามทศวรรษหลังนี้มีการพัฒนาและการขยายตัวอย่างมาก ปัจจุบันสังคมไทยมีความต้องการเรียนภาษาจีนเพิ่มขึ้น (ประพิณ มโนมัยวิบูลย์, 2550, น.64) ภาษาจีนเป็นภาษาที่สองของไทย ซึ่งในช่วงระยะเวลาสิบปีมานี้ ประเทศจีนมีบทบาทสำคัญบนเวทีโลก ในช่วงระยะเวลานี้การศึกษภาษาจีนในประเทศไทยได้มีการพัฒนาขยายตัวอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง ภาครัฐได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและผลักดัน ภาษาจีนได้เริ่มเข้ามาสู่ระบบการศึกษาของไทย มีการเรียนการสอนภาษาจีนทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจนถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งจะส่งผลดีให้เกิดความร่วมมือระหว่างไทย-จีนในการส่งเสริมและผลักดันการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยพัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง (ดอกบัว, 2555)

ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน โดยประยุกต์ปรับเปลี่ยนและได้เพิ่มตัวอย่างเนื้อหาให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน มาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำเป็น 3 หลักสูตร คือ 1) หลักสูตร 12 ปี (ป.1-ม.6) 2) หลักสูตร 6 ปี (ม.1- 6) และ 3) หลักสูตร 3 ปี (ม.4-6) ซึ่งแต่ละหลักสูตรเริ่มต้นจากระดับพื้นฐาน โดยผู้เรียนไม่มีประสบการณ์การเรียนภาษาจีนมาก่อน และค่อยเพิ่มความยากขึ้นตามระดับ เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ทำการจัดตั้งหลักสูตรนี้ขึ้นมาเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่สถานศึกษาเปิดสอนตามความพร้อมของสถานศึกษาและความสนใจของผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น.คำชี้แจง)

จากรายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในไทย พบปัญหาและสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ภาพรวมของปัญหาในด้านการบริหารจัดการเกี่ยวกับการสอนภาษาจีนของสถานศึกษาในทุกๆระดับ โดยเฉพาะปัญหาด้านสื่อการสอนของระบบจัดการเรียนการสอนภาษาจีนพบว่า ปัญหาเรื่องการขาดแคลนห้องปฏิบัติการทางภาษาและเนื้อหาของตำราเรียนที่ขาดความเชื่อมโยงกันของแต่ละระดับการศึกษา และเกณฑ์มาตรฐานอ้างอิงในการเลือกใช้ตำรา ปัญหาด้านผู้สอนอยู่ที่ครูอาสาสมัครชาวจีน เนื่องจากปัจจุบันทุกระดับการศึกษาของไทยประสบกับปัญหาการขาดแคลนบุคลากรครูสอนภาษาจีนอย่างมาก สถานศึกษาส่วนใหญ่จึงต้องอาศัยและพึ่งพิงบุคลากรครูอาสาสมัครชาวจีน จึงทำให้เกิดปัญหาในเรื่องคุณภาพการสอนภาษาจีน ปัญหาด้านผู้เรียนคือขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนเนื่องจากหลักสูตรที่สอน

แต่ระดับชั้นขาดความเชื่อมโยงกัน จึงทำให้ไม่มีแรงจูงใจ และปัญหาสุดท้ายคือด้านความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น กระทรวงศึกษาธิการยังไม่มีหน่วยงานสำหรับการทำงานเพื่อประสานงานด้านความร่วมมือทางการเรียนการสอนภาษาจีนที่ดูแลภาพรวมทั้งหมดในทุกระดับ และด้านการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนจาก อันปิ่น หรือสถานบันขงจื้อ เป็นต้น ความช่วยเหลือจากหน่วยงานเหล่านี้อาจไม่ตรงตามความต้องการของสถานศึกษาในประเทศไทยอย่างแท้จริง (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559ข, น.6-8)

ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาจีน เช่น ปัญหาการขาดแคลนครูที่สำเร็จการศึกษาสาขาภาษาจีนทางการศึกษา ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการจึงให้การสนับสนุนและพัฒนาครูที่สอนภาษาจีนอย่างต่อเนื่อง มาตรฐานไม่เท่าเทียมกันในโรงเรียนต่าง ๆ เนื่องจากยังไม่มีตำราเรียนกลาง และมีลักษณะการเรียนการสอนต่างคนต่างทำ ประสิทธิภาพการเรียนต่ำ ผู้เรียนจำนวนมากไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและแบบเรียนที่ใช้ในประเทศไทยขาดความเหมาะสม ตลอดจนวิธีการสอนไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ครูผู้สอนขาดเทคนิคการสอนที่จะดึงดูดให้ผู้เรียนตั้งใจและสนใจเรียนภาษาจีน การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยโดยทั่วไปยังใช้ระบบเก่าซึ่งเน้นการท่องจำ อ่าน คัด เขียน โดยไม่เกิดแรงจูงใจในการที่จะนำไปใช้ในชีวิตจริง ยังมีความล้าหลัง (วรากร แซ่พุ่น และคณะ, 2560, น.128) นอกจากนี้ ครูไทยพื้นเมืองในประเทศไทยขาดความสามารถทางการสอนภาษาจีนและการใช้ภาษาแม่สอนภาษาจีน ไม่มีประสบการณ์ในการศึกษาที่ประเทศ สำหรับอาสาสมัครชาวจีนมีระดับความรู้ภาษาไทยต่ำและมีผลต่อการสอน จึงทำให้การจัดการห้องเรียนลำบากมาก และไม่สามารถควบคุมนักเรียนได้ ครูอาสาสมัครชาวจีนบางคนไม่มีการสอนอย่างจริงจังและไม่มีความรับผิดชอบ การเปลี่ยนครูทุกปีไม่เอื้อต่อการสอน สำหรับโรงเรียนไม่ให้ความสำคัญกับภาษาจีน สำหรับนักเรียนไม่ใส่ใจเพื่อพัฒนาการฝึกทักษะภาษาจีน ไม่มีการทบทวนหลังเลิกเรียน ไม่นำหนังสือเรียนมาไม่ทำและไม่ส่งการบ้าน รวมถึงไม่ยอมอ่านข้อความและคัดลอกตัวอักษรจีนซ้ำ ๆ (Li, 2011, p.10-16)

ด้านสภาพการจัดการเรียนการสอน พบว่า โรงเรียนขาดความพร้อมในการเปิดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีน กล่าวคือหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาจีนที่ทางโรงเรียนกำหนดกับแนวการปฏิบัติจริงไม่สอดคล้องกัน หัวหน้าหมวดภาษาต่างประเทศขาดความเข้าใจในภาษาจีน ทำให้ไม่สามารถวัดและประเมินการสอนของอาจารย์ผู้สอนได้ อีกทั้งการที่โรงเรียนขาดครูสอนภาษาจีนที่เป็นครูประจำระยะยาว ทำให้การวางแผนการเรียนการสอนภาษาจีนขาดความต่อเนื่อง ด้านองค์ความรู้ทางภาษาจีนของนักเรียน พบว่า เกิดความซ้ำซ้อนและความไม่ต่อเนื่องของเนื้อหาที่

เรียน จำนวนคาบเรียนภาษาจีนที่ไม่เพียงพอ การขาดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการฝึกฝนภาษาจีน จำนวนเอกสารประกอบการสอนและตำรา/แบบเรียนที่ไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน รวมถึงการที่ครูผู้สอนมีประสบการณ์สอนไม่เพียงพอ ส่งผลให้ความรู้ทางภาษาจีนของนักเรียนต่ำกว่ามาตรฐานการเรียนรู้ที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดไว้ ด้านตำรา/แบบเรียนที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนภาษาจีนของนักเรียน พบว่า การเลือกใช้ตำรา/แบบเรียนของครูผู้สอนนั้น ขึ้นอยู่กับความรู้ของกลุ่มผู้เรียน และการเข้าถึงแหล่งตำรา/แบบเรียนของครูผู้สอนเป็นหลัก จึงทำให้การเลือกใช้ตำรา/แบบเรียนของแต่ละโรงเรียนไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน และเกือบร้อยละ 50 ของตำรา/แบบเรียนที่โรงเรียนเลือกใช้ไม่มีเนื้อหาไม่สอดคล้องกับเกณฑ์สาระการเรียนรู้ทางภาษาจีนของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2551

จากปัญหาดังกล่าวจึงส่งผลถึงทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของผู้เรียน อีกทั้งผู้เรียนไม่ค่อยได้ใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวันจึงทำให้ไม่ได้ผลตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ เนื่องจากครูผู้สอนไม่มีกิจกรรมที่หลากหลายในการเรียนการสอน เพราะวาทะการฟังและการพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุดในชีวิตประจำวัน ถ้าผู้เรียนขาดแรงจูงใจและไม่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาจีน ผู้เรียนจะมีผลการเรียนรู้ที่ต่ำกว่าเกณฑ์ของโรงเรียนที่กำหนดทุกปีการศึกษา แล้วส่งผลกระทบต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาในปีการศึกษาต่อไป (อติเรก นวลศรี, 2558, น.151)

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยยังใช้ระบบเก่าซึ่งเน้นการท่องจำ อ่าน คัด เขียน โดยไม่มีการกระตุ้นหรือสร้างบรรยากาศที่จูงใจนำไปสู่การนำไปใช้ในชีวิตจริง จึงมีความจำเป็นที่กระบวนการจัดการเรียนการสอนต้องสร้างบรรยากาศที่เร้าใจ ฉายภาพให้นักเรียนเห็นเกิดความหวังและมีพลังทางบวก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยคิดว่าควรจะพัฒนาวิธีการจัดการเรียนการสอนเพื่อแก้ปัญหาการเรียนรู้อาการสื่อสารภาษาจีน โดยการนำวิธีการสอนภาษาโดยใช้ท่าทาง TPR (Total Physical Response) ซึ่งเป็นการให้ผู้เรียนฟังคำสั่งจากครูแล้วผู้เรียนทำตาม เป็นการประสานการฟังกับการใช้การเคลื่อนไหวของร่างกายเป็นการตอบรับให้ทำตาม เป็นวิธีสอนภาษาโดยใช้ท่าทางใช้สำหรับการเริ่มต้นเรียนภาษาที่สอง (อติเรก นวลศรี, 2558) การสอนแบบ TPR เป็นการสอนที่เป็นธรรมชาติ และเหมาะสมอย่างยิ่งต่อผู้เรียนที่เริ่มต้นเรียนภาษาต่างประเทศ และควรมีสื่อเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคงทนในการจดจำได้ดี เพราะความสามารถในการจำเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้การสอนภาษา

ควรพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ทักษะทางภาษาคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพื่อการสื่อสารได้จริง

ดังนั้น วิธีการสอนแบบ TPR จะช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยเฉพาะในการเรียนคำศัพท์ภาษาจีนและสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนภาษาจีน (สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และคณะ, 2553) ได้ให้ความหมายวิธีการสอนแบบ TPR โดยใช้การ “ฟัง” คำสั่ง และ “ปฏิบัติ” ตามด้วยการออกท่าทาง พูดให้ง่าย คือ การสอนด้วยคำสั่งและตอบสนองด้วยท่าทาง การสอนแบบ TPR เป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนเริ่มต้นด้วยการฟังและเข้าใจ (อดิเรก นวลศรี, 2558) หัวใจสำคัญของการสอนแบบ TPR คือ ผู้เรียนฟังคำสั่งหรือคำพูดจากผู้สอนแล้วทำตามท่าทางตามผู้สอน กับการฝึกซ้ำ ๆ (Drill Teaching Method) เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติได้ ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้เพิ่มขึ้น สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้กระบวนการเรียนรู้อารมณ์ภาษาเพื่อการสื่อสารในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

จากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยพบปัญหาด้านผู้เรียนไม่ตั้งใจเรียน ไม่ให้ความสนใจในบทเรียนขณะที่ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อีกทั้งยังส่งเสียงดัง คุยกัน ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตรได้ ยิ่งไปกว่านั้นภาษาจีนไม่ใช่ภาษาแม่ของผู้เรียน จึงทำให้ยากต่อการเรียนรู้ ต้องใช้เวลานานในการทำความเข้าใจไปที่ระดับ จากปัญหาที่ผู้วิจัยพบดังกล่าวผู้วิจัยมีความสนใจจะนำวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง Total Physical Response (TPR) ซึ่งเป็นการสอนโดยใช้คำสั่งที่มีคำศัพท์เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย (Body Movement) เช่น นั่งลง ยืนขึ้น เลี้ยวซ้าย เดินหน้า กระโดด ประหม่อ หยุด กลับหลังหัน ชูมือขึ้น โบกมือ เป็นต้น (Norpbab, 2013) ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าจะป็นวิธีสอนที่ใช้แล้วทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจมากขึ้น ทำให้เรียนเข้าใจภาษาจีนง่ายขึ้น น่าจะส่งผลดีต่อการเรียนการสอนภาษาจีนอย่างมาก

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

ชี้แจงวัตถุประสงค์ ของงานวิจัยนี้

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

1.2.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

1.3 คำถามการวิจัย

แสดงคำถามการวิจัย คือ

1.3.1 การใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้หรือไม่

1.3.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) อยู่ในระดับใด

1.4 สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนหลังจากการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

1.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย

1.5.1 แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) จำนวน 3 แผน แผนละ 2 คาบ ใช้ในการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 6 คาบ ได้แก่ แผนที่ 1 : เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์ แผนที่ 2 : เรื่องคำกริยา และแผนที่ 3 : เรื่องสัตว์

1.5.2 แบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียน (pre-and post-test) โดยมีข้อสอบจำนวน 20 ข้อ

1.5.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เป็นแบบประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

1.6 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1.6.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนสังกัดเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 3 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียน 106 คน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนสังกัดเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียน 33 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

1.6.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาในวิชาภาษาจีนจากกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ.2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้หนังสือ 体验汉语 (สัมผัสภาษาจีน) โดยผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 3 แผน คือ เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์ เรื่องคำกริยา และเรื่องสัตว์

แบบฝึกหัดที่ใช้เพื่อฝึกทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนระหว่างการจัดการเรียนรู้ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับเนื้อหาจากเล่มแบบฝึกหัด 体验汉语 (สัมผัสภาษาจีน) ได้แก่ เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์ เรื่องคำกริยา และเรื่องสัตว์ เพื่อให้ตรงกับตารางเวลาการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียน โดยจะเลือกคำศัพท์ที่ต้องการเพื่อทำการสอน

ตารางที่ 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ ด้านเนื้อหาความรู้

แผนการจัดการเรียนรู้	จำนวนคาบเรียน	รายละเอียด	ระยะเวลา
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	2 คาบ	คาบที่ 1 เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง 10 คำ คือ 头/tóu/หัว, 眼睛/yǎnjing/ตา, 耳朵/ěrduo/หู, 鼻子/bízi/จมูก, 嘴巴/zuǐba/ปาก, 肩膀/jiānbǎng/ไหล่, 膝盖/xīgài/เข่า, 脚趾/jiǎozhǐ/นิ้วเท้า, 手/shǒu/มือ, 脚/jiǎo/เท้า คาบที่ 2 (TPR) ทำตามครู + ฟังเพลงที่เกี่ยวข้อง+ทำแบบฝึกหัด	2 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	2 คาบ	คาบที่ 1 เรื่องคำกริยา คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง 10 คำ คือ 走/zǒu/เดิน, 跑/pǎo/วิ่ง, 跳/tiào/กระโดด, 转身/zhuǎnshēn/หันหลัง, 拍手/pāishǒu/ปรบมือ, 击掌/jīzhǎng/ตบมือ, 跺脚/duòjiǎo/สลับเท้า, 拍肩/pāi jiān/แตะไหล่, 唱歌/chàngē/ร้องเพลง, 跳舞/tiàowǔ/เต้นรำ คาบที่ 2 (TPR) + ฟังเพลงที่เกี่ยวข้อง+ทำแบบฝึกหัด	2 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	2 คาบ	คาบที่ 1 เรื่องสัตว์ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง 10 คำ คือ 猪/zhū/หมู, 狗/gǒu/สุนัข, 鸡/jī/ไก่, 蛙/wā/กบ, 牛/niú/วัว, 羊/yáng/แกะ, 狮/shī/สิงโต, 虎/hǔ/เสือ, 鸭/yā/เป็ด, 马/mǎ/ม้า, 虎/hǔ/เสือ, 鸭/yā/เป็ด, 马/mǎ/ม้า คาบที่ 2 (TPR) + ฟังเพลงที่เกี่ยวข้อง+ทำแบบฝึกหัด	2 ชั่วโมง

1.6.3 ระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้ คือ ตั้งแต่เดือนสิงหาคม พ.ศ.2562 ถึง เดือนสิงหาคม พ.ศ.2563

1.6.4 สถานที่ทำวิจัย คือ โรงเรียนสังกัดเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาจีน

1.7.2 ครูผู้สอนสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน

1.8 นิยามศัพท์

วิธีการสอนภาษาจีน หมายถึง แบบสอนภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสังกัดเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) หมายถึง การให้ผู้เรียนเรียนคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้การตอบสนองด้วยท่าทาง แล้วเข้าใจความหมายและทำท่าให้ถูกต้อง หลังทำกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ภาษาจีนได้ ซึ่งมีคำศัพท์ภาษาจีนจำนวน 3 เรื่อง คือ

1) เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์ คือ (头/tóu/หัว, 眼睛/yǎnjīng/ตา, 耳朵/ěrdǎo/หู, 鼻子/bízi/จมูก, 嘴巴/zǔba/ปาก, 肩膀/jiānbǎng/ไหล่, 膝盖/xīgài/เข่า, 脚趾/jiǎozhǐ /นิ้วเท้า, 手/shǒu/มือ, 脚/jiǎo/เท้า)

2) เรื่องคำกริยา คือ (走/zǒu/เดิน, 跑/pǎo/วิ่ง, 跳/tiào/กระโดด, 转身/zhuǎnshēn/หันหลัง, 拍手/pāishǒu/ปรบมือ, 击掌/jīzhǎng/ตบมือ, 跺脚/duòjiǎo/สลับเท้า, 拍肩/pāi jiān/แตะไหล่, 唱歌/chàngē/ร้องเพลง, 跳舞/tiàowǔ/เต้นรำ)

3) เรื่องสัตว์ คือ (猪/zhū/หมู, 狗/gǒu/สุนัข, 鸡/jī/ไก่, 蛙/wā/กบ, 牛/niú/วัว, 羊/yáng/แกะ, 狮/shī/สิงโต, 虎/hǔ/เสือ, 鸭/yā/เป็ด, 马/mǎ/ม้า)

ทักษะการฟัง หมายถึง นักเรียนจะต้องสนใจและต้องตั้งใจฟังเสียงคำศัพท์ภาษาจีนแล้วสามารถแปลความหมายของคำศัพท์ได้ วัดโดยใช้แบบทดสอบทักษะการฟัง

ทักษะการพูด หมายถึง นักเรียนจะต้องเปล่งเสียงคำศัพท์ภาษาจีนออกมาได้ถูกต้อง วัดโดยใช้แบบทดสอบทักษะการพูด

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกในทางบวกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) วัดความพึงพอใจโดยแบบสอบถามความพึงพอใจพิจารณาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และประโยชน์ที่ได้รับ โดยใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่าชนิด 5 ระดับ

1.9 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนที่เน้นการเคลื่อนไหวร่างกาย เรียนรู้ด้วยความสนุก ไม่เบื่อหน่าย ซึ่งเขียนเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังนี้

รูปที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยทำการศึกษา แนวคิด หลักการ และ ทฤษฎีจากเอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อต่อไปนี้

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2.1.1 การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย

2.2 วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

2.2.1 ความหมายของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.2.2 แนวคิดพื้นฐานของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

2.2.3 หลักวิธีการสอนภาษาด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.2.4 ลักษณะสำคัญของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.2.5 กลวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.2.6 ลำดับขั้นตอนของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.2.7 กิจกรรมที่ใช้ในวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.2.8 การวัดและประเมินผลการสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.2.9 ข้อดีของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.3 ทักษะการสื่อสาร

2.3.1 ความหมายของทักษะการสื่อสาร

2.4 ทักษะการฟัง

2.4.1 ความหมายของทักษะการฟัง

2.4.2 ความสำคัญของทักษะการฟัง

2.4.3 ลักษณะการฟังที่มีประสิทธิภาพ

2.4.4 กิจกรรมในการสอนทักษะการฟัง

2.5 ทักษะการพูด

2.5.1 ความหมายของทักษะการพูด

2.5.2 ความสำคัญของทักษะการพูด

2.5.3 กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยในประเทศ

2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

จากตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาจีนเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้ง การฟัง พูด อ่าน เขียน และแสดงออกได้ ซึ่งจากหลักสูตรมีสาระสำคัญ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น.9)

- 1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร
- 2) ภาษาและวัฒนธรรม
- 3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มการเรียนรู้อื่น
- 4) ภาษากับความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนและโลก

ตารางที่ 2.1 ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ป.4	ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องและคำแนะนำง่าย ๆ ที่ฟังหรืออ่าน	คำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ใช้ในห้องเรียน เช่น การเล่นเกม การวาดภาพ กฎระเบียบของห้องเรียน ตัวอย่าง 看黑板 kàn hēi bǎn、看地图 kàn dì tú、再说一遍 zài shuō yī biàn、读后请画画儿 dú hòu qǐng huà huàr、放在里面 fàng zài lǐ miàn、不要去 bú yào qù、请排队 qǐng pái duì、你应该天天练习 nǐ yīng gāi tiān tiān liàn xí、你要用心听 nǐ yào yòng xīn tīng、上课不可以吃东西 shàng kè bù kě yǐ chī dōng xī
ป.4	ประสมเสียง อ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ ประโยค	หลักการออกเสียง การประสมเสียง คำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และบทฝึกออกเสียง การใช้พจนานุกรม ตัวอย่าง

ตารางที่ 2.1 ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาพื้นฐาน
พุทธศักราช 2551 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	ข้อความและบทฝึกออกเสียงตามหลักการออกเสียง	วรรณยุกต์เสียง 3 ตามด้วยเสียง 3 ต้องออกเสียงตัวแรกเป็นเสียง 2 เช่น nǐhǎo、hěnměi、hǎojiǔ
ป.4	ระบุภาพ สัญลักษณ์ เครื่องหมายตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความสั้นๆ ที่ฟังหรืออ่าน	กลุ่มคำ ประโยคความเดียว สัญลักษณ์ เครื่องหมายที่มีความหมายเกี่ยวกับตนเองครอบครัว โรงเรียน อาหาร สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เครื่องดื่ม งานอดิเรกนันทนาการ คำศัพท์สะสม 300-400 คำ
ป.4	ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่ายๆ ที่มีภาพประกอบ	ประโยค บทสนทนา นิทานที่มีภาพประกอบ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน ตัวอย่าง ……谁? ……shuí (shéi)? ……什么? ……shénme? ……哪里? ……nǎli? ……在做什么? ……zài zuò shén me?

ที่มา: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559ข

2.1.1 การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย

การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยมีประวัติตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช โรงเรียนจีนในประเทศไทยก็มีพัฒนาตามปัจจัยทางการเมืองในแต่ละช่วงเวลา จน พ.ศ. 2535 เมื่อกระทรวงศึกษาธิการมีประกาศให้ภาษาจีนกลางมีสถานะเท่ากับภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ที่สอนอยู่ในโรงเรียนไทยทั่วไป ตั้งแต่นั้นการศึกษาภาษาจีนในประเทศไทยก็ได้รับความนิยมมากขึ้น และมีการเรียนการสอนในทุกระดับตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตไทย-จีนในปี พ.ศ. 2518 มีส่วนเสริมและสนับสนุนให้การศึกษาภาษาจีนในประเทศไทยในช่วงสามทศวรรษหลังนี้มีการพัฒนาและการขยายตัวอย่างมาก ปัจจุบันสังคมไทยมีความต้องการเรียนภาษาจีนเพิ่มขึ้น (ประพิณ มโนมัยวิบูลย์, 2550, น.64) ภาษาจีนเป็นภาษาที่สองของไทย ซึ่งในช่วงระยะเวลาสิบปีมานี้ ประเทศจีนมีบทบาทสำคัญบนเวทีโลก ในช่วงระยะเวลานี้การศึกษาภาษาจีนในประเทศไทยได้มีการพัฒนาขยาย

ตัวอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง ภาครัฐได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและผลักดัน ภาษาจีน ได้เริ่มเข้ามาสู่ระบบการศึกษาของไทย มีการเรียนการสอนภาษาจีนทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน จนถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งจะส่งผลดีให้เกิดความร่วมมือระหว่างไทย-จีนในการส่งเสริมและผลักดัน การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยพัฒนาไปอย่างต่อเนื่อง

ปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ดังนี้ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559ช, น.6-16)

1) ด้านหลักสูตรแยกตามระดับชั้น ระดับประถมศึกษาผู้บริหารสถานศึกษาไม่เห็นความสำคัญของการวางแผนการเรียนการสอนภาษาจีนของสถานศึกษา ทำให้แผนการเรียนการสอนไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ เช่น หลักสูตรภาษาจีนของสถานศึกษาไม่สอดคล้องกับสภาพการจัดการเรียน ไม่มีระบบการประเมินและการพัฒนาหลักสูตรภาษาจีนที่มีประสิทธิภาพ และจำนวน ชั่วโมงการสอนตามหลักสูตรน้อยเกินไป ทำให้การเรียนภาษาจีนไม่มีประสิทธิผลเท่าที่ควร

2) ด้านสื่อการสอน เช่น ขาดสื่อการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักสูตรของ ไทย สื่อการเรียนการสอนส่วนใหญ่เป็นการนำเข้า ซึ่งทำให้มีราคาสูงมาก โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีห้องปฏิบัติการทางภาษาเพื่อใช้สำหรับการเรียนการสอนและฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาจีน

3) ด้านผู้สอน เช่น ผู้สอนชาวจีนไม่สามารถควบคุมชั้นเรียนได้ การเปลี่ยนครูอาสาสมัครชาวจีนบ่อยครั้งทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่ต่อเนื่อง ผู้สอนชาวไทยขาดทักษะการ สอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ และไม่มีโอกาสในการพัฒนาเพิ่มพูนความรู้ในด้านการ สอนภาษาจีน

4) ด้านผู้เรียน เช่น นักเรียนให้ความสำคัญต่อภาษาจีนไม่มากพอ ขาดความ อดทนต่อการเรียนรู้ ภาษาใหม่ โดยเฉพาะภาษาจีน เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่จะรู้สึกว่าการเขียน ตัวอักษรจีนนั้นยากมาก ไม่มีสภาพแวดล้อมทางภาษาจีน ทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสนำสิ่งที่เรียนแล้ว ไปฝึกปฏิบัติใช้จริง สภาพแวดล้อมของผู้เรียนไม่เอื้อต่อการเรียนภาษาจีน ผู้เรียนไม่มีพี่เลี้ยงแนะนำ การทำกรบ้าน เนื่องจากผู้ปกครองไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีน

5) ด้านความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น เช่น แนวทางในการปฏิบัติของการขอความร่วมมือจากหน่วยงานภายนอกไม่ชัดเจน การสนับสนุนที่ได้รับจากหน่วยงานภายนอกไม่สอดคล้องกับความต้องการของสถานศึกษา

2.2 วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR)

2.2.1 ความหมายของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การสอนภาษาด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึง การใช้ท่าทางในการสอนภาษาที่สองให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความหมายของคำศัพท์ โดยการให้ผู้เรียนฟังคำสั่งจากผู้สอน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายคำศัพท์แล้วทำตามผู้สอน เป็นการใช้ประสานกัน โดยการเคลื่อนไหวร่างกายทั้งผู้สอนและผู้เรียน เป็นวิธีการสอนของผู้ที่เริ่มเรียนภาษาครั้งแรก (บุญล้อม พันธุ์นาค, 2560, น.11) เช่น (Clap you hand) ปรบมือ, (Turn around) หมุนไปรอบ ๆ, (Jump) กระโดด, (Stop) หยุด, (Wave you hand) โบกมือ, (Walk) เดิน, (Run) วิ่งอยู่กับที่, (Stand up) ยืนขึ้น และ (Sit down) นั่งลง ในส่วนของการเล่นเกม เช่น การจับตามผู้สอน โดยผู้สอนจะจับอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายหรือจับสิ่งของต่าง ๆ แล้วให้ผู้เรียนจับตามผู้สอน ถ้าจับผิดก็มีการลงโทษโดยการให้เดิน ซึ่งผู้สอนจะเปิดเพลงที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ที่เรียนมาในบทเรียนให้ฟังไปด้วย

ประวัติการสอนภาษาด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับผู้เริ่มเรียนใหม่ โดยเริ่มขึ้นในศตวรรษที่ 19 ในปี ค.ศ.1925 โดยชาวอเมริกันนามว่า พาลเมอร์ (Palmer) ได้ทำการสอนด้วยท่าทางที่เมืองโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น เป็นครั้งแรก (บุญล้อม พันธุ์นาค, 2560) Asher (1979) อ้างถึงใน ศศิภา อุดมพรเทพสกุล, ชลาธิป สมาหิโต, และปิยะนันท์ หิรัณย์ชโลทร, 2562) ได้กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศว่า สถิติผู้ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมีน้อยมาก จะเห็นได้จากการรายงานของ จอห์น ลอสัน (John Lauson) ผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐ โอไฮโอ ในปี ค.ศ.1971 พบว่าสถิติของนักเรียนที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศได้เลิกเรียนกลางคันในปีที่ 3 มากกว่าร้อยละ 85 และในปี 4 มากกว่าร้อยละ 95 มีผู้สำเร็จการศึกษาด้านภาษาต่างประเทศจริง ๆ หรือแม้แต่ในระดับอุดมศึกษาก็เช่นเดียวกัน จากการรายงานของ จอห์น บี แครร์รอล ในปี ค.ศ.1960 พบว่าจากการใช้ข้อสอบมาตรฐานวัดผลการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอกระดับชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป มีสถิตินักศึกษาที่ทำคะแนนอยู่ในเกณฑ์ดีเพียงร้อยละ 5 และในจำนวนนี้มักจะเป็นผู้ที่มีความถนัดทางด้านภาษาสูง ด้วยความไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน

ภาษาต่างประเทศนี้น่าจะมาจากสาเหตุในกระบวนการเรียนการสอน และได้ตั้งข้อสังเกตว่าเหตุใดเด็กปกติที่มีอายุเพียง 6 ปี จึงมีความรอบรู้ในภาษาแม่เป็นอย่างดีไม่ว่าจะเป็นระบบเสียง โครงสร้างทางภาษา หรือความหมาย เขาจึงพยายามค้นหากลยุทธ์ที่จะพัฒนาการสอนภาษาต่างประเทศให้ดีขึ้นหาวิธีที่จะสร้างแรงจูงใจในการเรียน

การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางในขั้นแรกจะมุ่งฝึกด้านทักษะการฟัง และทำตามด้วยการเคลื่อนไหวทันที เวลาที่ใช้ในการเรียนร้อยละ 70 จะให้กับการฟังและการทำตามคำสั่ง อีกร้อยละ 20 ใช้ในการฝึกพูด ส่วนการอ่านและเขียนนั้นใช้เวลาเพียงร้อยละ 10 เท่านั้น ลักษณะวิธีการสอนแบบนี้จะเน้นฝึกด้วยประโยคคำสั่งนั้น ๆ ซ้ำกันประมาณ 2-3 ครั้ง จนกว่าผู้เรียนพร้อมที่จะทดลองด้วยตนเอง โดยไม่มีแบบอย่างจากผู้สอน การออกท่าทางเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกด้วยประโยคคำสั่งเพราะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและสื่อความหมายได้ตรงที่สุด คำสั่งที่นำมาใช้ในระยะต้นของชั่วโมงแรกจะสั้นและเข้าใจง่าย ต่อมาลักษณะของคำสั่งอาจจะเพิ่มให้ซับซ้อนมากขึ้นเป็นลำดับ เช่น

- 1) zhàn qǐ lái, zǒu dào chuāng qián.
- 2) zhàn qǐ lái, zǒu dào chuāng qián, dǎ kāi tā.

การใช้ท่าทางต้องระวังถึงความสับสนในการอธิบายด้วยท่าทาง เป็นวิธีการเริ่มเรียนที่ง่ายต่อคนที่เริ่มต้น ถ้าให้ฝึกทักษะการฟังก่อนทักษะการพูดผู้เรียนจะได้ประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดี สามารถเริ่มโต้ตอบได้อย่างถูกต้อง และมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาดังกล่าว โดยสรุป Asher ได้พัฒนาหลักการสอนภาษาวิธี (TPR) มาจากการศึกษาขั้นตอนการเรียนภาษาโดยธรรมชาติ ประกอบกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ในการสอนภาษา Asher ได้ให้ความสำคัญต่อทักษะการฟังเป็นอันดับแรกและใช้ประโยคคำสั่งและการเรียนรู้จากการปฏิบัติเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาในขั้นต้นมุ่งไปสู่ทักษะอื่น ๆ ในขณะเดียวกันผู้สอนต้องรู้จักนำหลักจิตวิทยามาใช้ในการสอนด้วย

2.2.2 แนวคิดพื้นฐานของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นอีกแนวคิดที่อิงความหมายที่สื่อถึงภาษาต่างประเทศ ทำได้โดยการปฏิบัติหรือใช้กริยาประกอบ ผู้เรียนจะจำได้ดีถ้าได้ปฏิบัติหรือแสดงโต้ตอบด้วย การเรียนภาษาควรเรียนเป็นกลุ่มคำที่มีความหมาย ไม่ใช่การเรียนคำโดด ๆ เน้นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฟังให้เข้าใจก่อนที่จะฝึกพูด ผู้เรียนจะเริ่มพูดเมื่อพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาจากการสังเกตการกระทำของผู้อื่นและจากการฝึกปฏิบัติด้วย

ตนเอง การที่ผู้พูดรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จจากการเรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้อย่างดีขึ้น (บุญล้อม พันธนาถ, 2560)

2.2.3 หลักวิธีการสอนภาษาด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

หลักวิธีการสอนภาษาด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการให้ผู้เรียนฟังคำสั่งจากครูแล้วผู้เรียนทำตาม เป็นการประสานการฟังกับการใช้การเคลื่อนไหวของร่างกาย เป็นการตอบรับให้ทำตามโดยผู้เรียนไม่ต้องพูด แนวการสอนแบบนี้ให้ความสำคัญต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ เมื่อผู้ฟังเข้าใจเรื่องที่ฟังอยู่และสามารถปฏิบัติตามได้ก็ช่วยให้จำได้ดี (บุญล้อม พันธนาถ, 2560)

หลักของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

- 1) ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้ “กำกับ” และผู้เรียนจะทำหน้าที่เป็นผู้ “แสดง”
- 2) เน้นทักษะการฟังและท่าทาง
- 3) ใช้ประโยคคำสั่งและคำถาม
- 4) ในระหว่างการเรียนครูจะต้องสร้างบรรยากาศให้สนุกสนาน อาจจะมีมุขตลก

บ้าง

- 5) นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดหากยังไม่พร้อม
- 6) เน้น ไวยากรณ์ คำศัพท์ และภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร

ขั้นตอนในการสอน

- 1) ครูจะออกคำสั่งเป็นภาษาเป้าหมาย และแสดงให้ดูเป็นตัวอย่าง
- 2) หานักเรียนอาสาสมัครมาแสดงให้ดูเป็นตัวอย่าง
- 3) ครูให้คำสั่งใหม่ ๆ
- 4) ครูออกคำสั่งใหม่ให้ผู้เรียนไม่เคยได้ยินมาก่อน
- 5) ครูเขียนคำสั่งนั้นบนกระดาน

เทคนิคในการสอน

- 1) ใช้คำสั่งและแสดงตัวอย่างให้ดู
- 2) สลับบทบาท
- 3) คำสั่งต้องมีลำดับขั้นตอน

การจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง

1) **ขั้นก่อนการฟัง** อธิบายเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องหรือจุดมุ่งหมายของเรื่องที่ต้องฟังก่อน

2) **ขั้นการฟัง** ให้ผู้เรียนฝึกฝนโดยใช้เกมบิงโก การเติมคำ หรือการปฏิบัติตามคำแนะนำ เพื่อช่วยผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาและได้แรงจูงใจ

3) **ขั้นหลังการฟัง** ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ในการฟังแล้ว แบ่งกลุ่มให้ฟังข้อมูลแต่ละส่วนที่ใช้ความสนใจและความต้องการ

การจัดการเรียนการสอนทักษะการพูด

1) **ขั้นก่อนการพูด** อธิบายเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องหรือจุดมุ่งหมายของเรื่องที่ต้องพูดก่อน

2) **ขั้นการฝึกพูด** เป็นกลุ่มตามคำสั่ง การพูดให้ออกเสียงถูกต้องและใช้ท่าทางให้เหมาะสม

3) **ผู้สอนเปิดโอกาส** ให้ผู้เรียนได้นำความรู้ความเข้าใจการพูดมาใช้ หลังการแข่งขันได้รางวัลต่างๆ

2.2.4 ลักษณะสำคัญของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ลักษณะสำคัญของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางคือ เน้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์สนุกสนานในการเรียนเพื่อการสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศ และให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนหลังเริ่มเรียนในระดับต้น โดยในการสอนระยะแรกผู้สอนไม่ต้องใช้คำพูดแต่ใช้ท่าทางให้ผู้เรียนทำตาม ผู้สอนจะเป็นผู้กำกับพฤติกรรมท่าทางของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนจะเป็นคนเลียนแบบการกระทำของผู้สอน โดยผู้สอนจะทำการออกคำสั่งให้ผู้เรียนประมาณ 2-3 ครั้ง ปฏิบัติตามผู้สอนผู้สอนจะทำแบบนี้ไประยะหนึ่งเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจกับภาษาที่เรียน โดยจะเน้นที่คำศัพท์และไวยากรณ์ แล้วผู้สอนจะให้เริ่มอ่านและเขียนออกมาเป็นตัวอักษร การสอนแบบนี้เป็นการสอนที่ต้องใช้เวลาและต้องอดทน แต่เป็นการสอนที่มีผลรับที่ดี (บุญล้อม พันธน์นาค, 2560)

2.2.5 กลวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

กลวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยมีการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนดังต่อไปนี้ (วารุณี สิริ, 2559)

2.2.5.1 การใช้คำสั่งเพื่อกำกับพฤติกรรม เป็นการใช้คำสั่งต่าง ๆ เป็นเทคนิคการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบนี้ คำสั่งทำให้ผู้เรียนต้องปฏิบัติตาม ทำให้คำสั่งนั้นมีความหมายที่ชัดเจน เนื่องจากการเรียนแต่ละครั้งจะใช้คำสั่งใดบ้าง ถ้าจะคิดในขณะที่สอนจะทำให้การเรียนการสอนนั้นล่าช้าเกินไปในขั้นแรก เมื่อผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจความหมายได้ชัดเจน ผู้สอนต้องปฏิบัติพร้อม ๆ กับผู้เรียนด้วย ต่อมาจึงสั่งผู้เรียนเท่านั้น การแสดงออกของผู้เรียนจะช่วยให้ทราบว่าผู้เรียนเข้าใจหรือไม่ นอกจากนี้ผู้สอนควรจะเรียงลำดับคำสั่งให้ต่างกันในแต่ละครั้ง หรือไม่ให้ผู้เรียนใช้ชีวิตจำลำดับการปฏิบัติเพียงอย่างเดียวโดยที่ไม่ได้เชื่อมโยงการปฏิบัติกับภาษาเลย Asher เชื่อว่าเป็นเรื่องสำคัญมากที่จะต้องให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเขาประสบผลสำเร็จในการเรียนนั้น จึงไม่ควรให้คำสั่งใหม่เร็วเกินไป และได้เสนอแนะว่าควรจะให้คำสั่งใหม่ครั้งละประมาณ 3 คำสั่ง เมื่อผู้เรียนเข้าใจดีแล้วจึงให้คำสั่งใหม่อีกครั้งละ 3 คำสั่ง เช่นกัน

2.2.5.2 การสลับบทบาทของผู้สอนและผู้เรียน ผู้เรียนมีโอกาสจะเป็นผู้ออกคำสั่งแก่ผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นให้ปฏิบัติตามคำสั่งได้ Asher กล่าวว่าผู้เรียนจะต้องการพูดหลังจากที่ได้เรียนไปแล้วประมาณสี่กระยะหนึ่ง ผู้เรียนไม่ถูกกระตุ้นหรือเร่งเร้าให้พูดจนกว่าจะพร้อมที่จะพูดเอง

2.2.5.3 การปฏิบัติตามคำสั่งที่ต่อเนื่องกันเป็นลำดับ ในขั้นแรกผู้สอนออกคำสั่ง 3 คำสั่งให้แก่ผู้เรียน เช่น ให้อ่านที่ประตู ให้เดินไปที่ประตูและให้เตะที่ประตู เมื่อผู้เรียนเรียนภาษามากขึ้นแล้วก็จะให้คำสั่งจำนวนมากและเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันได้

2.2.6 ลำดับขั้นตอนของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.2.6.1 ขึ้นสาธิต (Demonstration) ครูแนะนำเป็นตัวอย่างให้นักเรียนดูด้วยการออกคำสั่ง 1 ชุด ประมาณ 8 -10 คำ และควรเป็นคำกริยา ขณะที่ครูออกคำสั่งเป็นภาษาจีนนั้นครูจะแสดงท่าไปด้วย ส่วนนักเรียนแสดงท่าตามครูแต่ไม่พูด ตัวอย่างคำสั่งชุดแรกที่ Asher แนะนำ เช่น chàng gē, tiào wǔ, zǒu lù, tiào yuè, bēn pǎo, zhuǎn shēn, jī zhǎng, pāi shǒu, duò jiǎo และ pāi jiǎn

2.2.6.2 **ขั้นลังเล (Hesitation)** เพื่อเป็นการดูว่านักเรียนสามารถแสดงท่าทางได้เองหรือไม่ โดยที่ครูจะไม่สาธิตให้ดู ครูอาจออกคำสั่ง 1 คำสั่ง เช่น qǐ lì แต่ครูไม่ยื่นขึ้น นักเรียนบางคนอาจไม่ยื่นตามครูเหมือนกัน เพราะคิดว่าครูทำถูกแล้ว ขั้นนี้เป็นการฝึกให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่น หรือว่าครูออกคำสั่งว่า jī zhǎng แต่ครูแก้งทำตบมือ นักเรียนที่เก่ง ๆ อาจจะทำท่าสับสน เพราะว่าในขั้นที่ 1 นั้นครูสั่งว่า pāi jiǎn เห็นครูทำช้าห็น บางคนอาจจะเตือนครูว่าครูทำผิด แสดงว่านักเรียนเริ่มเกิดการเรียนรู้

2.2.6.3 **ขั้นทดสอบ (Test)** ให้ครูออกคำสั่งที่ออกมาในลักษณะสลับก่อนหลังไปมา (ไม่เรียงตามลำดับ) แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งทีละคน ถ้านักเรียนสามารถแสดงตามคำสั่งได้แสดงว่าเกิดความเข้าใจต่อคำเหล่านั้น เช่น ครูอาจออกคำสั่งว่า zǒu lù, tiào yuè, bēn pǎo, zhuǎn shēn, pāi shǒu เป็นต้น นักเรียนจะทำนายล่วงหน้าไม่ได้ว่าเป็นคำอะไรต่อไป

2.2.6.4 **ขั้นออกคำสั่งแปลกๆ (Novelty)** ครูออกคำสั่งแปลก ๆ เพื่อจะดูว่าเด็กมีปฏิกิริยาอย่างไรกับคำสั่งนั้น คำสั่งประเภทนี้จะทำให้บรรยากาศในห้องเรียนสนุกสนานมากขึ้น ตัวอย่าง เช่น Xiàng yāzi zǒulù, dān jiǎo tiào, pǎo xiàng lǎo shī, yì zhí pāi shǒu เป็นต้น

2.2.6.5 **ขั้นสลับบทบาท (Role-Reversal)** นักเรียนสลับบทบาทกับครู ให้โอกาสนักเรียนออกมาออกคำสั่งและให้เพื่อน ๆ แสดงท่าทางรวมทั้งครูด้วย เล่นสลับบทบาทกัน โดยแสดงท่าเมื่อได้ยินคำสั่งจากนักเรียน ในขั้นนี้นักเรียนจะได้เริ่มพูด ให้นักเรียนผลัดกันออกมาออกคำสั่งให้เพื่อน ๆ ปฏิบัติ ครูไม่ควรบังคับให้นักเรียนพูด นักเรียนจะพูดเมื่อมีความพร้อมและกระตือรือร้นที่อยากจะพูด ครูควรหลีกเลี่ยงการตำหนินักเรียนกรณีนักเรียนพูดผิดพลาดหรือออกเสียงผิด แต่มีหน้าที่ช่วยเหลือนักเรียน พยายามเปิดโอกาสให้นักเรียนหลาย ๆ คนได้ออกมาพูด (บุญล้อม พันธน์นาค, 2560)

2.2.7 กิจกรรมที่ใช้ในวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

กิจกรรมที่ใช้ในวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางแบ่งเป็นกิจกรรมการสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนดังต่อไปนี้ (บุญล้อม พันธนาถ, 2560)

2.2.7.1 กิจกรรมการสอนทักษะการฟัง ในระยะแรกของการสอนผู้เรียนไม่ต้องพูด แต่จะเป็นผู้ฟังและทำตามผู้สอน ผู้เรียนจะเป็นผู้เรียนแบบการกระทำของผู้สอน โดยผู้สอนออกแบบคำสั่งให้ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งให้ดูเป็นตัวอย่าง 2-3 คน เป็นตัวแทนนักเรียนออกมาปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วย ทำเช่นนี้หลาย ๆ ครั้ง จากนั้นผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนนักเรียน 2-3 คน นั้นปฏิบัติตามคำสั่งเป็นกลุ่มและทีละคน ให้ผู้เรียนทั้งชั้นฟังและดูตัวอย่าง ต่อมาผู้สอนจึงออกคำสั่งให้ผู้เรียนทั้งชั้นปฏิบัติตาม โดยผู้สอนและผู้เรียนที่เป็นตัวแทนก็ปฏิบัติไปพร้อม ๆ กันด้วย

2.2.7.2 เมื่อผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจคำสั่งที่สอนไปแล้ว ผู้สอนจะเริ่มออกคำสั่งใหม่ให้นักเรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติตามไปพร้อม ๆ กับผู้สอน และให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเอง จากนั้นฝึกผู้เรียนให้ปฏิบัติพร้อมกันทั้งชั้นเรียน

2.2.7.3 ผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติตามคำสั่งโดยผู้สอนไม่ได้แสดงท่าทางให้ดูเป็นตัวอย่าง แต่มีคำศัพท์และประโยคคำสั่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว ซึ่งผู้เรียนก็จะปฏิบัติตามได้

2.2.7.4 กิจกรรมการสอนทักษะการพูด ผู้เรียนจะมีทักษะการฟังอย่างเข้าใจจากการที่ผู้สอนพูดประโยคคำสั่งและปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง และจากการที่ผู้เรียนดูตัวอย่างจากการกระทำของเพื่อนที่เป็นตัวแทน นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอนเมื่อผู้สอนให้ผู้เรียนพูดประโยคคำสั่งที่เรียนไปแล้ว ผู้เรียนจะสามารถพูดได้โดยไม่ต้องกลัวว่าจะผิด เพราะได้ฟังอย่างเข้าใจมาหลายครั้งแล้ว

2.2.7.5 ผู้สอนจะเขียนคำสั่งต่าง ๆ ลงบนกระดาน จากนั้นจะพูดประโยคคำสั่งทีละข้อให้ผู้เรียนฟังพร้อมกัน ผู้สอนก็ปฏิบัติตามคำสั่งนั้นให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย จากนั้นจึงให้ผู้เรียนเป็นคนพูดประโยคคำสั่งเพื่อน ๆ ให้ปฏิบัติตามโดยใช้คำสั่งบนกระดาน ให้นักเรียนพูดประโยคคำสั่งเอง โดยดูคำสั่งบนกระดาน สั่งให้เพื่อน ๆ ในชั้นปฏิบัติตามเป็นกลุ่มหรือทีละคนให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บทสนทนาหรือประโยคคำสั่งให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ให้เล่นเกมต่าง ๆ ในชั้นเรียนให้นักเรียนใช้บท

สนทนาหรือประโยคคำสั่งให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา เช่น เกมพูด และปฏิบัติตามคำสั่ง หรือให้แสดงบทบาทสมมติตามเนื้อเรื่องที่เรียน

2.2.7.6 กิจกรรมการสอนทักษะการอ่าน ผู้สอนเขียนประโยคคำสั่งหรือประโยคต่าง ๆ บนกระดานแล้วอ่านให้ผู้เรียนฟัง 2-3 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนอ่านประโยคคำสั่งหรือประโยคต่าง ๆ ตาม ผู้สอนให้ผู้เรียนอ่านประโยคหรือประโยคหรือประโยคต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้บนกระดานหรือบนแผ่นกระดาษ ผู้เรียนอ่านประโยคคำสั่งต่าง ๆ แล้วพูดประโยคคำสั่งนั้น ๆ ตั้งให้เพื่อนๆ ปฏิบัติตาม ให้แสดงบทบาทสมมติจากเรื่องที่เรียนไปแล้ว

2.2.7.7 กิจกรรมการสอนทักษะการเขียน ผู้สอนเขียนประโยคคำสั่งต่าง ๆ บนกระดาน โดยผู้สอนแสดงออกด้วยท่าทางปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ ให้ผู้เรียนดูด้วย แล้วให้เรียนเขียนประโยคเหล่านั้นลงในสมุดเขียนคำศัพท์หรือประโยคคำสั่งตามคำบอก เขียนประโยคคำสั่งที่ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ให้เพื่อนหยิบสมุดให้ บอกให้เพื่อนเดินไปที่ประตู บอกให้เพื่อนยกมือขึ้น บอกให้เพื่อนแตะเก้าอี้ เป็นต้น เขียนคำสั่งลงในช่องว่างที่เว้นไว้ได้ความสมบูรณ์ จะเห็นได้ชัดว่าการใช้คำสั่งต่าง ๆ เป็นเทคนิคการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง คำสั่งต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้เรียน ทำให้คำสั่งนั้นมีความหมายชัดเจน ผู้สอนควรวางแผนการสอนล่วงหน้าว่าในการเรียนแต่ละครั้งจะใช้คำสั่งใดบ้าง เพราะถ้าไปคิดในขณะที่กำลังสอนอาจจะทำให้ล่าช้าเกินไป นักเรียนอาจจะเบื่อและไม่อยากเรียนได้ และในการสอนประโยคคำสั่งใหม่ผู้สอนไม่ควรให้คำสั่งใหม่เร็วเกินไป เพราะผู้เรียนจะมีความรู้สึกว่าการปฏิบัติตามไม่ทัน ผู้สอนควรสอนแบบค่อยเป็นค่อยไป เมื่อผู้เรียนเข้าใจดีแล้วจึงสอนคำสั่งใหม่ได้จากนั้นจึงฝึกทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับต่อไป

2.2.8 การวัดและประเมินผลการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

วิธีที่ใช้ในการวัดและประเมินผลการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ได้แก่ มีการทดสอบการสังเกตในเวลาสอน และแบบสอบถามความพึงพอใจ (อดิเรก นวลศรี, 2558, น.153)

2.2.8.1 ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการสื่อสารทางภาษาจีน บันทึกระยะเวลาที่

2.2.8.2 การสังเกตการฟังอย่างตั้งใจและสามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่ผู้อื่นสั่งให้ปฏิบัติได้ การสังเกตความถูกต้องในการใช้ภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจกิจกรรมต่าง ๆ

2.2.8.3 ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) (Total Physical Response) ภายหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้เสร็จเรียบร้อยแล้ว

2.2.9 ข้อดีของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.2.9.1 วิธีการตอบสนองอย่างเป็นระบบสามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้ทันที และดึงดูดนักเรียนให้เข้าร่วมในกิจกรรมเพื่อให้พวกเขาสามารถเรียนรู้ภาษาจีน จุดเน้นของการสอนคือช่วยให้นักเรียนเข้าใจภาษาจีนและสื่อสารเป็นภาษาจีน แทนที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดที่นักเรียนทำระหว่างกระบวนการเรียนรู้ สิ่งนี้จะช่วยให้นักเรียนจัดการความตึงเครียดได้และอนุญาตให้พวกเขาเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับการเรียนรู้

2.2.9.2 วิธีการตอบสนองอย่างเป็นระบบ จัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับชีวิตจริงช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาจีนผ่านกิจกรรมต่าง ๆ และการเคลื่อนไหวร่างกายซ้ำ ๆ

2.2.9.3 การประสานสมองซีกซ้ายและขวาของนักเรียนช่วยให้นักเรียนพัฒนาประสิทธิภาพของสมองซีกซ้ายและการเรียนรู้ภาษา นักเรียนดูดซับข้อมูลผ่านการได้ยิน ซึ่งทำโดยสมองซีกซ้ายและการเคลื่อนไหวของร่างกายเพื่อแสดงข้อมูลนี้ผ่านสมองซีกขวา

2.2.9.4 วิธีการสอนของวิธีการตอบสนองอย่างเป็นระบบยืนยันว่า “ความสุข” เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ คนชอบมีกิจกรรมความเป็นอยู่ทางกายภาพทางปัญญาและจิตใจ

2.2.9.5 สนับสนุนการใช้ประโยคเป็นหน่วยการสอน โดยใช้ทั้งประโยคโดยให้ความสนใจกับเนื้อหาและความหมายของภาษา ซึ่งเอื้อต่อการฝึกฝนความสามารถในการสื่อสารทางภาษาของนักเรียน

2.2.9.6 สร้างสถานที่โดยใช้ฟิลิปชาร์ทกระดาษแผ่นเล็กๆ และสื่อการสอนอื่นๆ
จำนวนมาก

2.3 ทักษะการสื่อสาร

2.3.1 ความหมายของทักษะการสื่อสาร

การสื่อสาร (Communication) คือ กระบวนการในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมหรือในกลุ่มเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นตลอดเวลาระหว่างผู้เกี่ยวข้องโดยตั้งใจ (รู้ตัว) และไม่ตั้งใจ (ไม่รู้ตัว) โดยที่แต่ละบุคคลที่เกี่ยวข้องจะเป็นทั้งผู้ส่งสารและรับสารไปด้วยกันและในเวลาเดียวกันในลักษณะการสื่อสารแบบสองทาง (Two Way Communication) เช่น ครูในฐานะผู้ส่งสารพูดกับนักเรียนเป็นรายบุคคลหรือกับทั้งห้อง เป็นการสื่อสารความคิดของครูแก่นักเรียน ขณะเดียวกันครูก็เป็นผู้รับสารที่นักเรียนส่งกลับมาในรูปของสีหน้า แววตา ท่าทาง หรือคำพูดที่สะท้อนถึงความคิดและความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครู ผู้สื่อสารที่ดีจึงต้องเป็นทั้งผู้ส่งสารที่ดี และผู้รับสารที่ดีในเวลาเดียวกัน (ธนุชาติชนานนท์, 2552)

การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือความต้องการจากผู้ส่งสารโดยผ่านสื่อต่างๆ ที่อาจเป็นการพูด การเขียน การใช้สัญลักษณ์ การแสดงท่าทาง หรือการจัดกิจกรรมต่างๆ ไปยังผู้รับสาร ดังนั้น ทักษะการสื่อสาร จึงหมายถึง ความสามารถในการรับและส่งสาร เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ และทัศนคติของตนอย่างเหมาะสมกับสภาพวัฒนธรรมและสถานการณ์ต่างๆ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

วิโรจน์ สารรัตน์ (2556) ได้กล่าวว่า ทักษะการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพทั้งในการพูด การเขียน และการกระทำ มีรูปแบบหลากหลายและเหมาะสมเข้ากับสถานการณ์ใช้การสื่อสาร เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายต่าง ๆ

ทวีศักดิ์ ชูมา (2560) ได้กล่าวว่า การสื่อสารผู้พูดสามารถใช้ภาษาพูดติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะผู้พูดใช้กลวิธีทางการสื่อสาร (Communication Strategies) หรือแบบที่ไม่ใช้คำพูด เพื่อชดเชยความล้มเหลวในการสื่อสารซึ่งมีผลมาจากตัวแปรต่าง ๆ ในการใช้ภาษา

สรุปว่า ความหมายของทักษะการสื่อสารหมายถึง ความสามารถของผู้สื่อสารในการปฏิบัติงานการสื่อสาร สื่อสารความคิด ความรู้ของผู้ส่งสารอย่างมีประสิทธิภาพโดยการสื่อสารกับผู้รับสารได้

2.4 ทักษะการฟัง

2.4.1 ความหมายของทักษะการฟัง

ทักษะการฟัง หมายถึง ความสามารถในการคัดลอกคำอย่างถูกต้องตามการฟังเสียงวลีหรือประโยคและความเข้าใจตามสถานการณ์หรือบริบทที่กำหนด (วาสนา สิงห์ทองลา, 2555, น.55)

Downs (2008, p.1) ชี้ให้เห็นว่าการฟังคือความสามารถในการเข้าใจ สำเนียง ไวยากรณ์และคำศัพท์การออกเสียงและความหมายของประโยคให้ความหมายของการฟังคือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เป็นส่วนหนึ่งใน 4 ทักษะกระบวนการส่งข้อมูลภาษา เป็นกระบวนการในการเปิดเผยจิตใจ การรับข้อมูลภาษาคือการเข้าใจคำพูด กระบวนการของความตั้งใจ

นพดล จันทร์เพ็ญ (2542, น.73) กล่าวว่า การฟังหมายถึงการที่มนุษย์ฟังเรื่องราวผ่านความรู้สึกรับรู้กระบวนการคิดและอธิบายอย่างถูกต้อง โดยการทำความเข้าใจเรื่องราวที่ได้ยิน

ฐิติรัตน์ ลดาวัลย์ (2542, น.32) กล่าวว่า การฟังหมายถึงการทำความเข้าใจและการเข้าใจคำหลักผ่านคำหรือเรื่องราวที่ได้ยินและเล่าให้พวกเขาฟังหลังจากคิด

สุพินดา คำแสน (2560, น.12) การฟัง หมายถึง การได้ยินเสียงพูดแล้วเข้าใจความหมายสามารถแยกแยะสิ่งที่ได้ฟังได้ ตลอดจนเข้าใจความมุ่งหมายตรงตามที่ต้องการ และการฟังเป็น 1 ใน 4 ทักษะที่มีความสำคัญมากในการเรียนภาษาต่างประเทศ หากผู้เรียนมีทักษะการฟังที่ดีย่อมเกิดทักษะต่อไปตามมาในทิศทางที่ดี คือ การพูด การอ่าน และการเขียน

สรุปได้ว่า การฟังคือ ความสามารถในการกระตุ้นอวัยวะการได้ยินและรับข้อมูลเสียงพูด โดยการฟังผู้อื่นอย่างระมัดระวัง ทำความเข้าใจความหมายของคำพูดของบุคคลอื่น และแสดงความคิดเห็นผ่านภาษา

2.4.2 ความสำคัญของทักษะการฟัง

ความสามารถในการใช้การฟังในการสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้นสูงกว่าทักษะอื่นๆ การฟังเป็นความสามารถทางปัญญาที่ต้องใช้การฝึกฝนระยะยาวและเป็นความสามารถในการเข้าใจและรับรู้สิ่งที่ได้ยิน การฟังเป็นสิ่งสำคัญมากในการสื่อสารข้อมูลเพราะการฟังเป็นกระบวนการสื่อสารก่อนอ่าน (นริศรา คงทอง, 2539)

2.4.2.1 การฟังเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดตามความรู้รวมถึงด้านวิชาการและชีวิต

2.4.2.2 การฟังเป็นทักษะที่ส่งเสริมการพัฒนาความคิดและสติปัญญาและช่วยให้ให้นักวิชาการสร้างความก้าวหน้าในสายงาน

2.4.2.3 การฟังช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ผ่านการวิเคราะห์และตีความที่เหมาะสม เราสามารถเรียนรู้จากสิ่งต่าง ๆ และเพิ่มความรู้และสติปัญญา

2.4.2.4 การฟังเป็นทักษะที่น่าสนใจที่สามารถเพิ่มความสุขสนานของชีวิต เช่น การฟังเพลง การเล่าเรื่อง เป็นต้น

2.4.2.5 การฟังช่วยให้ผู้ฟังกลายเป็นผู้พูดและผู้เขียนที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้ได้รับความรู้ประสบการณ์และภายใน

2.4.3 ลักษณะการฟังที่มีประสิทธิภาพ

ลักษณะการฟังที่มีประสิทธิภาพมีดังนี้

ฟังด้วยความสนใจ ไม่ว่าจะเรื่องที่ฟังจะเป็นเรื่องยาก และสลับซับซ้อน

ฟังผู้พูดทุกคน โดยไม่เลือกว่าผู้พูดคนนั้นเป็นคนพูดดีหรือพูดเก่ง ให้เข้าใจความหมายที่ผู้พูดสื่อสารออกมา

ฟังโดยจับใจความเรื่องที่ฟัง รู้ความหมายของคำพูด และความหมายที่ผู้พูดแสดงออกมาทางอากัปกิริยาท่าทาง สีหน้าหรือนัยนัยตา

ฟังด้วยความอดทน

ฟังโดยสังเกตอย่างถี่ถ้วน
 ฟังโดยไม่คิดตอบโต้ในขณะที่ฟัง ผู้ฟังต้องฟังอย่างมีสมาธิ
 ฟังโดยการไม่ถือการเล่นสำนวนเป็นใหญ่
 ฟังโดยไม่ขัดคอ
 ฟังเพื่อพยายามหาข้อตกลงร่วมกับผู้พูด
 ฟังโดยทำความเข้าใจให้ตรงกันกับผู้พูด
 ฟังด้วยจิตว่างปราศจากอคติต่อผู้พูด
 ฟังอย่างเข้าซึ่งถึงจิตผู้พูดและพยายามเข้าใจสารของผู้พูดอย่างชัดเจน

2.4.4 กิจกรรมในการสอนทักษะการฟัง

2.4.4.1 การฟังอย่างเข้าใจ เป็นการฟังขั้นพื้นฐานที่ใช้ได้ทุกสถานการณ์ เช่น ฟังเพื่อให้สามารถรับรู้เข้าใจเรื่องราวเข้าใจความคิดของบุคคล เข้าใจความหมายของสารแล้วสามารถนำสิ่งที่ได้ฟังไปปฏิบัติได้ ฯลฯ การฟังลักษณะนี้ผู้ฟังควรฟังโดยตลอด ใช้ความคิดพิจารณาด้วยใจที่เป็นกลางและยอมรับความรู้ความคิดหรือมุมมองต่าง ๆ ของผู้ส่งสาร อาจมีการจดบันทึกประเด็นสำคัญ ๆ ไปด้วยก็ได้

2.4.4.2 การฟังอย่างมีจุดมุ่งหมาย เป็นการฟังที่ผู้ฟังตั้งวัตถุประสงค์ใดวัตถุประสงค์หนึ่งไว้ล่วงหน้า เช่น ต้องการฟังเพื่อความรู้ เพื่อความบันเทิง เพื่อการตัดสินใจ เป็นต้น การฟังอย่างไม่ได้ตั้งจุดมุ่งหมายจัดว่าเป็นการฟังแบบผ่าน ๆ ผู้ฟังจะไม่ได้ประโยชน์จากสิ่งที่ได้ฟัง การฟังอย่างมีจุดมุ่งหมายจึงเป็นพื้นฐานสำคัญของการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ

2.4.4.3 การฟังอย่างมีวิจารณญาณ จัดเป็นการฟังที่ต้องใช้ความคิดวิเคราะห์สารที่ได้ฟัง มักดำเนินควบคู่ไปกับการวิเคราะห์สาร จัดเป็นการฟังขั้นสูง ผู้ฟังต้องจับประเด็นว่าจุดมุ่งหมายของผู้พูดคืออะไร และแยกแยะว่าส่วนใดที่เป็นข้อเท็จจริงและเป็นข้อคิดเห็น โดยใช้กระบวนการคิดใคร่ครวญด้วยเหตุผล จนนำไปสู่การตอบสนองที่ถูกต้องเหมาะสม การฟังอย่างมีวิจารณญาณจะทำให้ผู้ฟังได้รับประโยชน์และได้ข้อมูลที่เป็นจริง

2.4.4.4 การฟังอย่างประเมินคุณค่า เป็นการฟังในระดับสูงต่อมาจากการฟังอย่างมีวิจารณญาณ เป็นการฟังที่ผู้ฟังต้องประเมินหรือตัดสินคุณค่าของสารที่ฟังว่าดีหรือไม่ มี

ประโยชน์หรือไม่เหมาะแก่การนำไปปฏิบัติหรือไม่ ผู้ฟังควรฟังอย่างตั้งใจและสามารถวิพากษ์วิจารณ์สิ่งที่ฟังได้อย่างมีเหตุผลน่าเชื่อถือ การฟังอย่างประเมินคุณค่าทำให้ผู้ฟังตระหนักได้ว่าข้อมูลนั้นน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด (มัลลิกา ผ่องแผ้ว, 2558)

2.5 ทักษะการพูด

2.5.1 ความหมายของทักษะการพูด

การพูด หมายถึง พฤติกรรมในการสื่อความหมายของมนุษย์ โดยการเปล่งเสียงเป็นถ้อยคำ (วจนภาษา) ขณะเดียวกันก็มีการใช้ภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำ (อวจนภาษา) ประกอบ วิชาที่เกี่ยวกับการพูดอาจเรียกต่าง ๆ กันไป เช่น การพูด ศิลปะการพูด วาทวิทยา เป็นต้น (มัลลิกา ผ่องแผ้ว, 2558)

ธีราภรณ์ กิจจารักษ์ (2553) การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารซึ่งกันและกันของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ผู้พูดต้องใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงรวมถึงกิริยาท่าทางที่ถูกต้องและสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ ถึงเนื้อหาและจุดประสงค์ของผู้พูดว่าต้องการที่จะสื่อให้ผู้ฟังทราบในเรื่องใดจนเป็นที่เข้าใจตรงกัน การพูดจึงจะมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

สุพินดา คำแสน (2560, น.17) การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ ทัศนคติ ประสบการณ์ และอื่น ๆ จากผู้พูดไปยังผู้ฟัง ที่มีบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยผ่านทางถ้อยคำ สีหน้า แววตา รวมทั้งน้ำเสียง และกิริยาที่แสดงประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนองได้ตรงตาม จุดประสงค์ที่ผู้พูดวางไว้

สรุปได้ว่า การพูด หมายถึง ศิลปะพฤติกรรมเพื่อการแสดงการพูดของมนุษย์ เมื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างมนุษย์และการใช้ท่าทางที่ถูกต้อง ได้พัฒนาการสื่อสารและความสามารถเข้าใจเนื้อหาของคำพูดได้ดีขึ้น

2.5.2 ความสำคัญของทักษะการพูด

ทักษะการพูดในการเรียนภาษาจีน เป็นทักษะที่มีความสำคัญรองลงมาจากทักษะการฟัง เมื่อเริ่มเรียนรู้จากการฟังแล้วก็เริ่มเรียนรู้ในการพูด ปัญหาหลักด้านทักษะการพูดคือสภาพแวดล้อม

ทางภาษา ด้านนอกห้องเรียนไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาจีนในการสนทนาก็จะทำให้มีโอกาสนในการฝึกพูดกับเจ้าของภาษาน้อยลง และด้วยธรรมชาติของภาษาจีนที่มีเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 4 เสียง โดยแต่ละเสียงจะมีความหมายที่แตกต่างกันออกไป เมื่อพูดเสียงผิดก็จะทำให้เกิดการสื่อสารที่ผิดไป ทักษะด้านการพูดภาษาจีนจึงมีความสำคัญมากในการสื่อสาร อีกปัญหาที่พบมากในการเรียนคือ ในการฝึกพูดในห้องเรียน ผู้เรียนสามารถพูดตามแบบสนทนาในบทเรียนได้ดี แต่หลังจากเรียนแล้วก็มีโอกาสในการการฝึกสนทนาภาษาจีนน้อยมากและบางครั้งไม่สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง (Zeng, A. 2014)

2.5.3 กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด

ตารางที่ 2.2 จำนวนคำศัพท์การสอบวัดระดับภาษาจีน (Hanyu Shuiping Kaoshi ; HSK)

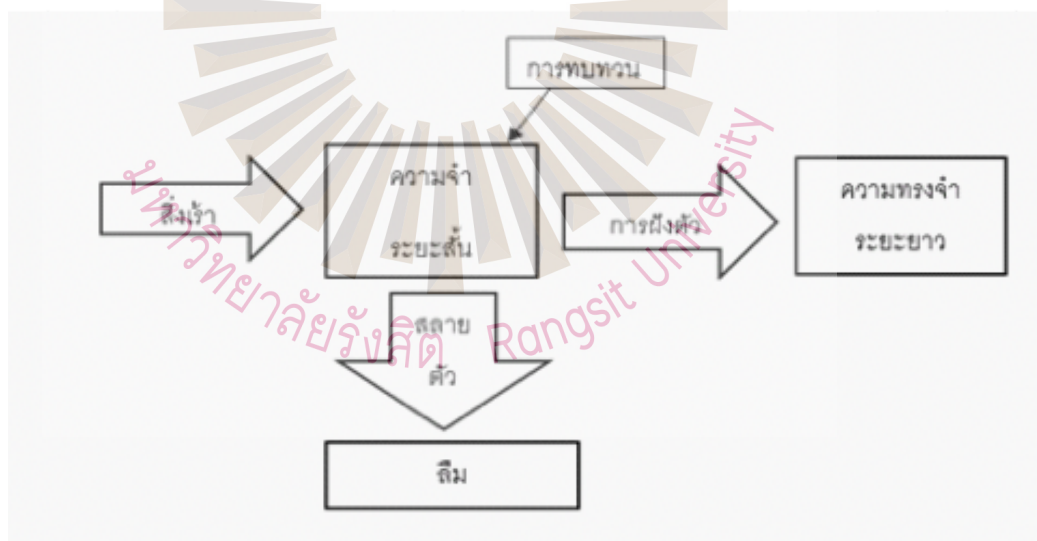
ระดับ	รายละเอียด	คลังคำศัพท์ (คำ)
HSK 1	เหมาะสำหรับผู้เข้าใจคำศัพท์และประโยคง่าย ๆ	150
HSK 2	เหมาะสำหรับผู้ที่ใช้ประโยคภาษาจีนง่าย ๆ สามารถสื่อสารในชีวิตประจำวันได้บ้าง	300
HSK 3	เหมาะสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาจีนสื่อสารในชีวิตประจำวัน การเรียน การทำงานได้	600
HSK 4	เหมาะสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาจีนในระดับที่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้	1,200
HSK 5	เหมาะสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาจีนในการอ่านนิตยสาร หนังสือพิมพ์ ดูรายการโทรทัศน์ของประเทศจีนเข้าใจ สามารถ กล่าวสุนทรพจน์ภาษาจีนได้	2,500
HSK 6	เหมาะสำหรับผู้ที่อ่านและฟังข่าวสารภาษาจีนในระดับที่เข้าใจยาก สามารถใช้ภาษาจีนในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ ของคนได้ทั้งการพูดและการเขียน	5,000

ที่มา : รัฐพร ศิริพันธุ์, 2561

เทคนิคการจดจำคำศัพท์ประกอบด้วย 2 ส่วนสำคัญ ดังนี้

ส่วนแรก คือ ความต่อเนื่องจะอยู่คงทนตลอดไป หมายถึง ในทุก ๆ วันให้กำหนดจำนวนคำศัพท์แน่นอนในการท่องจำ เมื่อผ่านไป 2-3 วันให้กลับมาทบทวนหนึ่งครั้ง ทำแบบนี้ซ้ำไปเรื่อย ๆ

จนครบหนึ่งสัปดาห์ จะเป็นการช่วยทบทวนความจำได้ Lu, S. (2010) ได้กล่าวว่าในการเรียนภาษา ผู้เรียนต้องจำคำศัพท์แต่หากไม่มีการออกเสียงร่วมด้วย จะทำให้ไม่สามารถจดจำคำศัพท์นั้นได้หรือถ้าจำได้อาจจำได้เพียงสั้นๆ จากประสบการณ์การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ระหว่างการเรียนภาษาหากผู้เรียนฝึกออกเสียงบ่อย ๆ และฝึกฝนอย่างต่อเนื่องจะทำให้จำคำศัพท์และความหมายได้ดีขึ้น และเมื่อได้ใช้บ่อย ๆ ก็จะสามารถเปลี่ยนจากความจำระยะสั้น (Short-Term Memory) เป็นความจำระยะยาว (Long-Term Memory) ทฤษฎีนี้เรียกว่า ทฤษฎีความจำสองกระบวนการ (Two-Process Theory of Memory) สร้างขึ้นโดย Atkinson and Shiffrin ในปี ค.ศ. 1968 กล่าวถึงความจำระยะสั้นหรือความจำทันทีที่ทันใจและความจำระยะยาว ว่า ความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้นจะต้องได้รับการทบทวนอยู่ตลอดเวลา มิฉะนั้นความจำสิ่งนั้นจะสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว ในการทบทวนดังกล่าวจะไม่สามารถทบทวนทุกสิ่งที่เข้ามาอยู่ในระบบความจำระยะสั้น ดังนั้น จำนวนของสิ่งที่จำได้ในความจำระยะสั้นจึงมีจำกัด และถ้าสิ่งใดอยู่ในความจำระยะสั้นเป็นระยะเวลาช้านาน สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาว ถ้าจำสิ่งใดได้ในความจำระยะยาวช้านาน สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาว ถ้าเราจำสิ่งใดไว้ในความจำระยะยาวสิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความทรงจำตลอดไป (ชัยพร วิชาวุธ, 2540) ดังรูปที่ 2.1

รูปที่ 2.1 ทฤษฎีความจำสองกระบวนการ

ที่มา : ชัยพร วิชาวุธ, 2540

ส่วนที่ 2 คือ วิธีการจดจำที่ดี การจะจำคำศัพท์ให้ได้นั้นจะต้องอาศัยวิธีการท่องจำมากมาย เช่น อ่านและออกเสียงคำศัพท์ไปพร้อม ๆ กัน หรืออาจจะเป็นการอ่านออกเสียงในใจ หลังจากอ่านไปแล้วหนึ่งรอบให้ทวนความจำหนึ่งครั้งโดยการระลึกคำศัพท์ เมื่อทวนความจำหรือระลึกคำศัพท์

ไม่ได้ ให้กลับไปดูคำศัพท์ การท่องจำแบบนี้มีจุดประสงค์เพื่อทึ่งข้อมูลคร่าว ๆ ไว้ ในครั้งต่อไปเมื่อเห็นคำศัพท์ก็จะสามารถรับรู้และระลึกได้ว่า คำนี้มีความหมายว่าอะไรและอ่านออกเสียงอย่างไร ดังนั้น ท่องจำให้ได้คร่าว ๆ ของรูปแบบตัวอักษรก็ถือว่าผ่านแล้ว และวิธีการหลังจากนี้ คือ คัดคำศัพท์ที่ถูกต้องลงในสมุด สอดคล้องกับแนวคิดของ Grabe (2009) ซึ่งระบุว่า การระลึกคำศัพท์ได้อัตโนมัตินั้นมีประสิทธิภาพมากกว่าการใช้บริบทเพื่อเดาคำศัพท์ เนื่องจากใช้ระยะเวลาสั้นกว่ามาก ทั้งนี้การท่องจำคำศัพท์มีวิธีการมากมาย เช่น

1) เทคนิคการจดจำโดยการออกเสียง การอ่านออกเสียงภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง มีส่วนช่วยในการจดจำคำศัพท์ อันดับแรกจะต้องมีสมาธิในการท่องจำให้ความสนใจในรูปแบบตัวอักษรและโครงสร้างของตัวอักษร และอ่านออกเสียงออกมาดังๆ โดยฝึกออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ภาษาจีน ในขณะเดียวกันก็คัดคำศัพท์และเขียนอักษรจีนลงในสมุด วิธีการนี้เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่จะช่วยในการท่องจำคำศัพท์ภาษาจีน

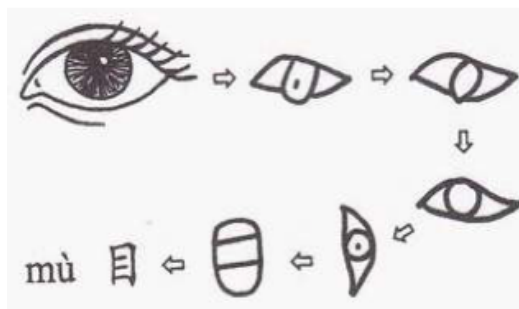
2) เทคนิคความสนุกผสมผสานกับการจดจำ การทำให้ความน่าเบื่อของการท่องจำภาษาจีนเปลี่ยนเป็นความสนุกสนาน ทำให้การเรียนภาษาจีนไม่น่าเบื่อช่วยให้การจดจำภาษาจีนได้ผลมากยิ่งขึ้น เช่น การนำคำศัพท์มาต่อกันเป็นประโยคคล้องจองเพื่อให้สะดวกในการท่องให้คล้องปากมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน ผู้สอนสามารถเลือกใช้เทคนิคการสอนโดยใช้เกมในการสอนคำศัพท์ภาษาจีน ซึ่งจากการวิจัยของ สำเนา ศรีประมงค์ (2547) ได้ทำการวิจัย เกี่ยวกับการใช้เกมประกอบการสอน ผลการวิจัยบ่งชี้ว่าการใช้เกมคำศัพท์จะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงกว่าการสอนด้วยวิธีปกติ นอกจากนี้ เกมการสอนคำศัพท์ยังทำให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานช่วยให้จดจำคำศัพท์ได้ดีอีกด้วย

3) เทคนิคการจดจำโดยการใช้บัตรคำศัพท์การเรียนรู้ในห้องเรียน โดยใช้บัตรคำเป็นสื่อการสอนนั้น Dolch Word (2007) ได้กล่าวว่า บัตรคำศัพท์เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น บัตรคำศัพท์สามารถใช้สอนคำศัพท์ ผู้สอนต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้ซึ่งคำศัพท์นั้นอาจจะเป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวกับวัตถุสิ่งของ สัตว์ คำศัพท์ สถานที่ ฯลฯ โดยบัตรคำศัพท์แสดงให้เห็นความหมายที่เฉพาะเจาะจงของคำศัพท์นั้น ๆ ผู้สอนสามารถใช้บัตรคำศัพท์ในการสอนได้หลายรูปแบบ เช่น การใช้บัตรคำศัพท์ในการสอนคำศัพท์ การใช้บัตรคำศัพท์ในการฝึกฝนคำศัพท์ การใช้บัตรคำศัพท์ในการอ่านและฝึกเขียน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ทอร์นเบอร์รี่ (2546) ว่าการใช้บัตรคำศัพท์มีประสิทธิภาพมากกว่าวิธีการใช้คำสำคัญเพราะมีผู้เรียนบางคนที่พบว่าการสร้าง “จินตภาพ” (Imaging) นั้นยาก แต่ผู้เรียนทุกคนสามารถถูกฝึกให้

เตรียมและใช้ชุดบัตรคำศัพท์ได้ นอกจากนี้การฝึกของผู้เรียนนอกห้องเรียนโดยใช้บัตรคำศัพท์ในการทบทวนคำศัพท์ยังช่วยในการทบทวนบทเรียนและมีกระบวนการจดจำอย่างเป็นระบบอีกด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยในชั้นเรียนของ จิราพรธ สยสีบ (2559) โดยผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีการพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์เพิ่มขึ้นและมีการอ่านออกเสียง คำศัพท์ภาษาจีนที่ถูกต้องและชัดเจนกว่าเดิมด้วยวิธีการใช้บัตรคำศัพท์ทบทวนด้วยตัวเอง

4) เทคนิคการจำโดยใช้วิธีการขยายคำศัพท์ตามประเภทของคำ จากการศึกษาวิจัยของกลุ่มว่า (2558) พบว่า ผู้เรียนสามารถแบ่งหน่วยคำภาษาจีนที่มีความสามารถในการสร้างคำศัพท์ออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้แก่ เวลา สถานที่ บุคคล หลังจากนั้นผู้เรียนสามารถเรียนรู้การขยายคำศัพท์ตามประเภทของคำ เช่น “เทียน 天” หน่วยคำภาษาจีนที่บ่งบอกเวลา สามารถประสมกับคำอื่นเป็น “จ้าวเทียน (เมื่อวาน)”, “จินเทียน (วันนี้)”, “หมิงเทียน (พรุ่งนี้)” ฯลฯ คำว่า “เว่ย 味” เป็นหน่วยคำภาษาจีนที่บ่งบอกรสและกลิ่น สามารถประสมกับคำอื่นเป็นคำว่า “ซวนเว่ย (รสเปรี้ยว)”, “เถียนเว่ย (รสหวาน)”, “ล่าเว่ย (รสเผ็ด)” เป็นต้น หากผู้เรียนใช้วิธีข้างต้นในการเรียนและจดจำคำศัพท์ภาษาจีน เป็นวิธีการเปลืองแรงน้อยแต่ได้ผลมาก แม้วิธีการสร้างคำแบบนี้อาจจะไม่มีความถูกต้องแม่นยำเพียงพอ แต่ก็ช่วยให้ผู้เรียนจับความหมายของหน่วยคำได้ ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้ที่มีใช้หน่วยคำที่สามารถประสมเป็นคำศัพท์ใหม่ที่ตนเคยเรียนรู้มาสร้างคำใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง นานวันเข้าก็จะเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น ส่งผลให้การเรียนรู้ของเราพัฒนามากขึ้นตามไปด้วย

5) เทคนิคการจดจำรูปร่างตัวอักษร จากการศึกษาวิจัยการออกแบบการสอนคำศัพท์ภาษาจีนตามทฤษฎีกลยุทธการจำของ จ้าวหมิงฮุย (Zhao Minghui, 2012) แปลโดย โชติกานต์ ใจบุญ (2559) พบว่าวิธีการเรียนโดยการจำรูปร่างตัวอักษรผู้เรียนจะมีการนำความรู้ด้านอักษรภาษาจีนมาผสมผสานกับการเรียนรู้คำศัพท์ กลายเป็นความสามารถในการทำความเข้าใจคำศัพท์ อักษรจีนเป็นอักษรที่ใช้ขีดรวมกันเป็นตัวอักษรสี่เหลี่ยม เป็นอักษรที่มีการพัฒนามาจากรูปภาพ ใช้วิธีการพิเศษในการแสดงถึงความหมายและเสียง ผู้เรียนต้องเข้าใจและวิเคราะห์วิธีการสร้างคำและปัจจัยทางวัฒนธรรมของตัวอักษรนั้น ๆ จึงจะสามารถรวมเอา “เสียง รูป และความหมาย” 3 ปัจจัยรวมไว้ด้วยกัน ในการจดจำตัวอักษรสมองซีกซ้ายและขวาจะทำงานร่วมกัน การเรียนรู้สัมพันธ์กับตัวอักษรจีนด้วยวิธีการที่หลากหลายจะเป็นประโยชน์ต่อการสร้างความทรงจำเกี่ยวกับคำศัพท์

รูปที่ 2.2 การจำรูปร่างตัวอักษรและความหมายของคำ

ที่มา: Baidu, 2019

เมื่อจดจำคำศัพท์ได้ เข้าใจชนิดของคำความหมายของคำและเข้าใจการใช้คำในบริบทต่างๆ รวมถึงการใช้คำในรูปประโยคต่าง ๆ ก็ถือว่าสำเร็จไปแล้วครึ่งทาง หลังจากนั้นคือการนำคำศัพท์ทั้งหมดไปใช้ในการสื่อสาร เหมือนกับการเรียนว่ายน้ำถ้าเราเรียนแต่ทฤษฎีไม่ลงมือปฏิบัติก็จะมีประโยชน์ เรียกว่าเรียนรู้ไม่สำเร็จ ไม่จำเป็นต้องท่องจำข้อสอบมากมายแต่จะต้องทำแบบฝึกและทบทวนเนื้อหาที่เรียนแล้ว โดยต้องเริ่มจากการทำแบบฝึกหัดพื้นฐานทั่วไป เช่น แบบฝึกหัดหลังบทเรียน แบบฝึกทำขบท แบบฝึกเหล่านี้จะช่วยทบทวนเนื้อหาที่เรียนในห้องเรียน พื้นฐานคือสิ่งสำคัญเมื่อสามารถเข้าใจพื้นฐานได้อย่างถ่องแท้แล้ว

การจะทำโจทย์ด้านไวยากรณ์หรือโจทย์การสอบวัดระดับจึงไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป นอกจากนี้เมื่อทำข้อสอบผิดพลาดในทุก ๆ ครั้งให้จดลักษณะข้อสอบและไวยากรณ์ที่สำคัญลงไป เพื่อที่จะได้นำมาทบทวนใหม่อีกครั้ง การหมั่นทบทวนความรู้ตรวจ สอบแก้ไขปรับปรุงพัฒนาอยู่เสมอทำให้เกิดความชำนาญ ขงจื้อ กล่าวว่า เมื่อทบทวนแล้วพบสิ่งบกพร่องก็ต้องแก้ไขดังคำสอนของท่านที่ปรากฏในคัมภีร์หลุนอิว เล่มที่ 1 บทที่ 8 ตอนที่ 4 ว่า “เมื่อมีข้อผิดพลาดอย่ากลัวที่จะแก้ไข” จะช่วยทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

กิจกรรมที่ใช้ในการสอนทักษะการพูดมีอยู่หลากหลาย โดยกิจกรรมที่ครูใช้ยังเป็นลักษณะซ้ำ ๆ กัน ได้แก่ Role Playing, Interviewing, Oral Presentation, Questioning & Answering, Drilling, Expressing Opinions และ Retelling กิจกรรมที่ใช้ในการสอนทักษะการพูดมีอยู่หลากหลายซึ่งในที่นี้จะยกตัวอย่างของกิจกรรมซึ่งเป็นที่รู้จักและใช้กันทั่วไปดังนี้

1) กิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูล (Information Gap) เป็นกิจกรรมคู่ที่ กำหนดให้ผู้เรียนทั้งสองฝ่ายมีข้อมูลคนละส่วนและทั้งคู่ต้องสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ตามภาระงานที่กำหนด ก่อนการทำกิจกรรมผู้สอนต้องสอน โครงสร้างและรูปแบบของภาษาที่ใช้ในการสนทนา ถาม-ตอบข้อมูลนี้ให้แก่ผู้เรียน เมื่อทำกิจกรรมเสร็จผู้สอนและผู้เรียนจึงร่วมกันสรุปโครงสร้างและรูปแบบของภาษาที่ใช้อีกครั้งหนึ่ง

2) กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นมาให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงบทบาทสมมตินั้น ๆ ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ เช่น ให้ผู้เรียนจับคู่ แต่ละคนจะได้รับบัตรคำสั่งเกี่ยวกับสถานการณ์แตกต่างกัน ผู้เรียนทั้งสองคนต้องร่วมกันวางแผนการสนทนาและแสดงบทบาทสมมติตามที่กำหนด เป็นต้น

3) กิจกรรมสถานการณ์จำลอง (Simulation) กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้จากเนื้อหาในบทเรียนมาใช้สนทนาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด โดยมีครูเป็นผู้ออกแบบ ตัวอย่างเช่น ในบทเรียนการซื้อและขายของ ผู้สอนแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มสมมติขึ้นเรียนเป็นตลาด กลุ่มที่ได้รับมอบหมายให้แม่ค้าพ่อค้าต้องจัดร้านและนำของต่างๆ มาขายและผู้เรียนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นคนซื้อ ให้แต่ละกลุ่มปฏิบัติตามบทบาทของตนเอง เป็นต้น

4) กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem-solving Activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดปัญหาหรือสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนเองในการแก้ปัญหานั้น โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่ได้เรียนรู้จากบทเรียน ผู้สอนแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มแต่ละกลุ่มต้องอภิปรายเกี่ยวกับประเด็นปัญหาและท้ายที่สุดต้องหาข้อสรุปเกี่ยวกับแนวทางแก้ปัญหา โดยในขณะที่อภิปรายกันนั้นผู้เรียนจะได้ฝึกใช้โครงสร้างและรูปแบบของภาษาในการแสดงความคิดเห็น จากนั้นผู้สอนจึงให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอแนวคิดของกลุ่ม ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปแนวทางในการแก้ปัญหาทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง

5) กิจกรรมการสัมภาษณ์ (Interview) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สามารถทำได้ทั้งในและนอกห้องเรียน เช่น บทเรียนเกี่ยวกับเรื่องการท่องเที่ยว ผู้สอนอาจมอบหมายให้ผู้เรียนไปสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มาจากประเทศต่าง ๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันคิดประเด็นการสัมภาษณ์ในชั้นเรียนก่อนที่ผู้เรียนไปสัมภาษณ์จริง จากนั้นจึงให้ผู้เรียนกลับมารายงานผลการสัมภาษณ์ให้เพื่อนในชั้นเรียนฟัง หรือครูอาจให้เชิญชาวต่างประเทศมาในชั้นเรียนแล้วให้ผู้เรียนช่วยกันสัมภาษณ์ หรืออาจให้ผู้เรียนสัมภาษณ์กันในห้อง

6) กิจกรรมการแสดงละคร (Play) โดยผู้เรียนสวมบทบาทเป็นตัวละครต่าง ๆ ในเนื้อเรื่อง และแสดงตามบทบาทที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นวิธีการฝึกทักษะการพูดอีกวิธีหนึ่งที่ได้รับ ความนิยม

7) กิจกรรมที่ใช้ภาพเป็นสื่อ (Using Pictures) กิจกรรมในลักษณะนี้เป็นการใช้ ภาพที่อาจเป็นภาพถ่ายหรือภาพวาดมาเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดโดยมีอยู่หลายกิจกรรม เช่น การบรรยายบุคคลในภาพ ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนจับกลุ่ม ๆ ละ 5-6 คน แต่ละคนนำภาพถ่ายของตัวเอง เมื่อยังเป็นเด็กมากกรรวมกัน จากนั้นสลับหยิบภาพขึ้นมาทีละภาพแล้ว ช่วยกันแสดงความคิดเห็นว่า ภาพนั้นเป็นภาพของใครและเพราะอะไร หรือการใช้ภาพที่จัดเรียงเป็นเรื่องราวมาให้ผู้เรียนฝึกพูด เล่าเรื่อง เป็นต้น

สรุปการจัดกิจกรรมการพูดเป็นจะช่วยให้ผู้พูดมีความมั่นใจในการพูดและทำให้มี ประสบการณ์ในการออกไปใช้ในชีวิตจริง

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยในประเทศ

ซีริน ชุมวรฐายี (2557) ได้ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ต่อการเรียนรู้คำศัพท์ และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังจากได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เมื่อ วัดด้วยแบบทดสอบพบว่านักเรียนมีการรับรู้ความหมายของคำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 2) จากการวัดด้วยแบบทดสอบการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีประสิทธิภาพทำให้นักเรียนเกิดความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ ($\bar{x}=1.27$) อย่างไรก็ตาม ผลจากการวัดด้วยแบบทดสอบ ความคงทนระยะยาวแสดงให้เห็นว่าความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนบางส่วนลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) หมวดคำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาสูงสุดหลังจากใช้การสอน แบบตอบสนองด้วยท่าทาง จากการวัดด้วยแบบทดสอบ คือหมวดคำที่ใช้เรียก คน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ ส่วนผลจากการวัดด้วยแบบทดสอบถามตอบรายบุคคลพบว่าหมวดคำแสดง อากัปกริยาเกิดการพัฒนาสูงสุด

ศุภราภรณ์ วงศ์ชัชวาลย์ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบพลึง จังหวัดลำปาง ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง อยู่ในระดับมากที่สุด

จิระนันต์ ศรีภักดี และประสงค์ สายหงษ์ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือประกอบกิจกรรมโต้ตอบทางสรีระ (TPR) เพื่อส่งเสริมความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การคิดวิเคราะห์ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบกลุ่มร่วมมือประกอบกิจกรรมโต้ตอบทางสรีระ (TPR) เท่ากับ 79.99/76.43 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 70/70 2) ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือประกอบกิจกรรมโต้ตอบทางสรีระ (TPR) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือประกอบกิจกรรมโต้ตอบทางสรีระ (TPR) โดยรวมอยู่ในระดับมาก 4) ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือประกอบกิจกรรมโต้ตอบทางสรีระ (TPR) โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ธัญลักษณ์ ทุมพิลา, นฤภรณ์ วุฒิพันธุ์, และนารินทร์ กลิ่นหอม (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง Total Physical Response (TPR) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนครขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง Total Physical Response (TPR) มีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีคะแนนการทดสอบก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 7.86 ($\bar{x}=7.86$) คิดเป็นร้อยละ 39.29 คะแนน

การทดสอบหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 14.89 ($\bar{x}=14.89$) คิดเป็นร้อยละ 74.46 และคะแนนความก้าวหน้าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 7.04

ชุตติมา แซ่ตั้ง (2556) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีความสัมพันธ์กันระดับมากในเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

อดิเรก นวลศรี (2558) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง TPR ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดคูยาง สำนักงานพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และเมื่อจำแนกรายทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน พบว่า ทุกทักษะมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อ กระบวนการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง TPR โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

จุฬาลักษณ์ เปรมปรี (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้เทคนิคการสอนแบบทีฟิอาร์เพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนธีระวัชรบัวเพ็ญ อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า 1.แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นสามารถพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2. การใช้เทคนิคการสอนแบบทีฟิอาร์เพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ผลสรุปว่า หลังจากทำแบบทดสอบหลังเรียน คะแนนสอบของนักเรียนจากผลการประเมินความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 71.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือร้อยละ 60 เมื่อนำมาเทียบกับระดับคุณภาพพบว่าอยู่ในระดับดี

ปัทิตตา ดิวงค์ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า

ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง อยู่ในระดับมากที่สุด

ประภาพร แสงงาม (2561) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการสอนภาษาจีนโดยใช้วิธีทัศน์ประกอบ ที่มี ต่อความสามารถในการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนภาษาจีนโดยใช้วิธีทัศน์ประกอบมีความสามารถในการฟังหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนภาษาจีนโดยใช้วิธีทัศน์ประกอบมีความสามารถในการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยได้ศึกษา แนวคิด หลักการ และทฤษฎีจากเอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งศึกษาตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาจีนเพื่อ พัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตาม สถานการณ์ต่าง ๆ ทั้ง การฟัง พูด อ่าน เขียน และแสดงออกด้วยการใช้ท่าทางในการสอนภาษาที่ สองให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความหมายของคำศัพท์ โดยการให้ผู้เรียนฟังคำสั่งจากผู้สอนเพื่อที่ให้ผู้เรียน เข้าใจความหมายคำศัพท์แล้วทำตามผู้สอน โดยที่ผู้เรียนไม่ต้องออกเสียง เป็นการใช้ประสานกัน โดยการเคลื่อนไหวร่างกายทั้งผู้สอนและผู้เรียน เป็นวิธีการสอนของผู้ที่เริ่มเรียนภาษาครั้งแรก การ ใช้ท่าทางต้องระมัดระวังถึงความสับสนในการอธิบายด้วยท่าทาง เป็นวิธีการเริ่มเรียนง่ายต่อคนที่เริ่มต้น ถ้าให้ฝึกทักษะการฟังก่อนทักษะการพูดผู้เรียนจะได้ประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดี สามารถเริ่มโต้ตอบได้อย่างถูกต้อง และมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาดังกล่าว

2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Sariyati (2013) ได้ศึกษาเรื่อง THE EFFECTIVENESS OF TPR (TOTAL PHYSICAL RESPONSE) METHOD IN ENGLISH VOCABULARY MASTERY OF ELEMENTARY SCHOOL CHILDREN จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า 1) วิธีการตอบสนองทางกายภาพ

โดยรวม (TPR) มีประสิทธิภาพในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนประถมโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้รับการสนับสนุนโดยผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญหลังจากได้รับการเรียนรู้ด้วยวิธี TPR ซึ่งแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการเรียนแบบปกติ 2) วิธี TPR เหมาะสำหรับลักษณะของผู้เรียนที่ชอบจะเคลื่อนไหวไปมา และรู้สึกเบื่อง่าย ยิ่งกว่านั้นก็คือวิธี TPR วิธีการ TPR สามารถกระตุ้นให้นักเรียนสนใจเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามที่ทำให้ความบันเทิงแก่นักเรียน และได้รับการพิสูจน์แล้วว่านักเรียนมีความสุข กระตือรือร้นและหัวเราะระหว่างกิจกรรมการเรียนรู้- วิธีการ TPR อาจทำให้นักเรียนบางคนแสดงเกินความสามารถได้เช่นกัน มีความตื่นตัวกับการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้

Mahmud (2018) ได้ศึกษาเรื่อง THE EFFECTIVENESS OF TOTAL PHYSICAL RESPONSE IN THE TEACHING SPEAKING SKILL จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า วิธีการเรียนการสอนโดยใช้ท่าทาง TPR ครูต้องเป็นคนสอนนักเรียนเสมอ ถ้าไม่ตั้งใจนักเรียนก็ไม่สามารถเข้าใจวิธีการสอนได้และไม่สามารถสนับสนุนและพัฒนาการเรียนรู้ได้ โดยทั่วไปการตอบสนองด้วยท่าทาง ครูต้องเป็นคนจัดการหรือกระทำด้วยอย่างชัดเจน การวิจัยนี้ใช้วิธีการทดลองกับนักเรียน โดยแบ่งออกเป็น 2 ห้อง ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบระหว่างห้องเรียนทดลองโดยการใช้วิธีตอบสนองด้วยท่าทาง และห้องเรียนควบคุม โดยการออกแบบการวิจัยเป็นการศึกษาเชิงสหสัมพันธ์ งานวิจัยนี้จะคำนวณข้อมูลของการทดสอบก่อนและหลังการทดสอบด้วยสูตรของช่วงเวลา ผลการคำนวณสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ของ TPR 1,000 และ rtable บ่งชี้ว่า 0,800- 1,000 นั้นสูง ดังนั้นวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน เพราะได้มูลค่าสูง ในการแสดงถึง TPR จากผลลัพธ์ข้างต้นอิทธิพลเป็น 100%

Ilwana (2010) ได้ศึกษาเรื่อง THE EFFECTIVENESS OF TOTAL PHYSICAL RESPONSE (TPR) TO ENHANCE STUDENTS' VOCABULARY MASTERY (AN EXPERIMENTAL STUDY AT THE SEVENTH GRADE OF SMP N 3 AJIBARANG) IN ACADEMIC YEAR 2009/2010 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า 1) นักเรียนที่สอนโดยการตอบสนองทางกายภาพโดยรวมและนักเรียนที่สอนโดยวิธีการแปลไวยากรณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ 2) กลุ่มที่สอนโดยการตอบสนองทางกายภาพโดยรวมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น มีความเชี่ยวชาญมากกว่าที่สอนโดยวิธีการแปลไวยากรณ์ จึงสรุปว่าการใช้การตอบสนองทางกายภาพโดยรวม (TPR) ช่วยเพิ่มความเชี่ยวชาญด้านคำศัพท์ของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ Grade 7 ของ SMP หมายความว่า Total Physical Response มีประสิทธิภาพมากกว่าการใช้ Grammar Translation Method (GTM)

Sun (2016) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ที่สร้างขึ้นมีเกณฑ์ประสิทธิภาพเฉลี่ยทุกชุดกิจกรรม $E1/E2=80.54/92.04$ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 3.นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานโดยใช้รูปแบบ การเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับมาก

Qiu (2016) ได้ศึกษาเรื่อง RESEARCH ON THE APPLICATION OF TOTAL PHYSICAL RESPONSE APPROACH TO VOCABULARY TEACHING IN PRIMARY SCHOOLS จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า วิธีการ TPR เน้นการเรียนรู้ด้วยการกระทำทางกายภาพ สามารถสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายมากขึ้นในชั้นเรียน นักเรียนเรียนรู้ภาษาภายใต้แรงกดดันน้อยลง กลุ่มทดลองมีการสะกดคำศัพท์ดีกว่ากลุ่มควบคุม และระบุว่าวิธีการ TPR มีข้อดีหลายประการ เมื่อเทียบกับวิธีการสอนแบบดั้งเดิมผลลัพธ์ยังบ่งบอกถึงคำตอบสำหรับคำถามการวิจัยแรก นักเรียนมีความกระตือรือร้นและขี้เล่นและไม่สามารถให้ความสนใจกับการศึกษาอย่างเต็มที่ ดังนั้นวิธีการกระตุ้นความสนใจกลายเป็นคำถาม วิธีการ TPR ส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการกระทำ ดังนั้น คำที่สอนในชั้นเรียนส่วนใหญ่เป็นคำกริยาหรือวลีกริยา โดยการรวมรูปภาพของคำและการกระทำ ทางกายภาพในระหว่างกระบวนการสอนนักเรียนจะถูกขอให้เลียนแบบการกระทำจนกว่านักเรียนจะสามารถกระทำได้ด้วยตนเอง

สรุปได้ว่าวิธีการเรียนการสอนด้วยท่าทาง (TPR) โดยครูผู้สอนนั้นต้องตั้งใจในการสอน เพราะต้องใช้ความอดทนในการสอน ครูต้องเป็นคนจัดการหรือกระทำด้วยอย่างชัดเจนเพื่อให้ผู้เรียนเห็นได้อย่างชัดเจนและเข้าใจถึงสิ่งที่ทำได้ในการไปใช้ในชีวิตจริง ซึ่งผู้วิจัยก็สามารถนำไปใช้ในการสอนนักเรียนได้เพื่อให้นักเรียนเข้าใจได้ง่ายต่อการเรียนการสอน

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นวิจัยกึ่งทดลองตามแบบแผนวิจัย One Group Pre-test-Post-test Design มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนก่อนและหลังการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเป็นขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 รูปแบบของการวิจัย
- 3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
- 3.4 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 รูปแบบของการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ใช้รูปแบบการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi Experiment Research) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียว (One Group Pre-test-Post-test Design) ประกอบด้วย นักเรียนหญิง จำนวน 16 คน และนักเรียนชาย จำนวน 17 คน โดยเปรียบเทียบผลที่เกิดกับกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง และเก็บข้อมูลจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งการวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

ตารางที่ 3.1 รูปแบบการวิจัย One Group Pre-test-Post-test Design

กลุ่ม	การทดสอบก่อนการทดลอง	การทดลอง	การทดสอบหลังการทดลอง
E	O1	X	O2
สัญลักษณ์ที่ใช้ในรูปแบบการวิจัย			
E	แทน	กลุ่มทดลอง (Experimental Group)	
O1	แทน	การวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ก่อนการทดลอง (Pre-test)	
O2	แทน	การวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) หลังการทดลอง (Post-test)	
X	แทน	การจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)	

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนสังกัดเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 3 ห้องเรียน รวมจำนวนผู้เรียน 106 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนสังกัดเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 33 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน จำนวน 3 แผน แผนละ 2 คาบเรียน คาบละเรียน 1 ชั่วโมง โดยมี 3 เรื่อง คือ เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์ คือ 头/tóu/หัว, 眼睛/yǎnjing/ตา, 耳朵/ěrduo/หู, 鼻子/bizi/จมูก, 嘴巴/zuǐba/ปาก, 肩膀/jiānbǎng/ไหล่, 膝盖/xīgài/เข่า,

脚趾/jiǎozhǐ / นิ้วเท้า, 手/shǒu/ มือ, 脚/jiǎo/ เท้า เรื่องคำกริยา คือ 走/zǒu/ เดิน, 跑/pǎo/ วิ่ง, 跳/tiào/ กระโดด, 转身/zhuǎnshēn/ หันหลัง, 拍手/pāishǒu/ ปรบมือ, 击掌/jīzhǎng/ ตบมือ, 跺脚/duòjiǎo/ สลัดเท้า, 拍肩/pāi jiān/แตะไหล่, 唱歌/chàngē/ร้องเพลง, 跳舞/tiàowǔ/เต้นรำ และเรื่องสัตว์ คือ 猪/zhū/หมู, 狗/gǒu/สุนัข, 鸡/jī/ไก่, 蛙/wā/กบ, 牛/niú/วัว, 羊/yáng/แกะ, 狮/shī/สิงโต, 虎/hǔ/เสือ, 鸭/yā/เป็ด, 马/mǎ/ม้า

3.3.2 แบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน ซึ่งใช้วัดก่อนและหลังเรียน จำนวน 20 ข้อ แบ่งเป็นฟังแล้วเลือกภาพให้ถูกต้อง 10 ข้อ ดูภาพท่าทางแล้ว ออกเสียงคำให้ถูกต้อง 10 ข้อ โดยการออกแบบคำถามในแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา วัตถุประสงค์ และสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

3.3.3 แบบสอบถามความพึงพอใจกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) โดยแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อเก็บข้อมูลนี้มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกคำตอบ ดังนี้

- 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง พึงพอใจมาก
- 3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง
- 2 หมายถึง พึงพอใจน้อย
- 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

3.4 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.4.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) จำนวน 3 แผน มีวิธีการดำเนินการสร้างและวิธีตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

3.4.1.1 ศึกษาหลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้และกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศรายวิชาภาษาจีน โดยอ้างอิงจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

3.4.1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) รวมถึงเนื้อหาในหนังสือ 快乐汉语 (เรียนภาษาจีนให้สนุก) เรื่อง อวัยวะในร่างกายมนุษย์ เรื่องคำกริยา และเรื่องสัตว์ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการการเรียนรู้ภาษาจีน

3.4.1.3 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตร เพื่อกำหนดขอบข่ายของเนื้อหาในบทเรียน เรื่อง อวัยวะในร่างกายมนุษย์ เรื่องคำกริยา และเรื่องสัตว์

3.4.1.4 นำข้อมูลที่ได้ศึกษามาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 3 เรื่อง ดังนี้

(1) เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์ คือ 头/tóu/หัว, 眼睛/yǎnjing/ตา, 耳朵/ěrduo/หู, 鼻子/bízi/จมูก, 嘴巴/zuǐba/ปาก, 肩膀/jiānbǎng/ไหล่, 膝盖/xīgài/เข่า, 脚趾/jiǎozhǐ/นิ้วเท้า, 手/shǒu/มือ, 脚/jiǎo/เท้า

(2) เรื่องคำกริยา คือ 走/zǒu/เดิน, 跑/pǎo/วิ่ง, 跳/tiào/กระโดด, 转身/zhuǎnshēn/หันหลัง, 拍手/pāishǒu/ปรบมือ, 击掌/jīzhǎng/ตบมือ, 跺脚/duòjiǎo/สลับเท้า, 拍肩/pāi jiān/แตะไหล่, 唱歌/chàngē/ร้องเพลง, 跳舞/tiàowǔ/เต้นรำ

(3) เรื่องสัตว์ คือ 猪/zhū/หมู, 狗/gǒu/สุนัข, 鸡/jī/ไก่, 蛙/wā/กบ, 牛/niú/วัว, 羊/yáng/แกะ, 狮/shī/สิงโต, 虎/hú/เสือ, 鸭/yā/เป็ด, 马/mǎ/ม้า

เกณฑ์ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 3 แผน ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกแผนจัดการเรียนรู้ที่มีอยู่ในแบบเรียนภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ผู้เรียนใช้ในปัจจุบัน เนื่องจากการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนทั้ง 3 เรื่องนี้เป็นบทเรียนที่มีเนื้อหาและการใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายเหมาะสำหรับการนำมาใช้ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3.4.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
ตรวจพิจารณาความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แล้วนำไป
ปรับปรุงแก้ไข

3.4.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ได้ปรับปรุงแล้ว เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญด้าน
การศึกษาและภาษาจีน จำนวน 3 คน เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง
ของแผนการจัดการเรียนรู้และวัตถุประสงค์ของงานวิจัย (Index of Item Congruence; IOC) พบว่ามี
ค่า IOC เท่ากับ 1.00

3.4.1.7 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญจำนวน
3 แผน ซึ่งใช้เวลา 6 คาบเรียน โดยจะเรียงลำดับแผนการจัดการเรียนรู้จากเนื้อหาที่อยู่ในบทเรียน
เรื่องการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน

3.4.1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่
กลุ่มตัวอย่าง 1 ห้อง จำนวน 33 คน เพื่อทดสอบด้านเนื้อหาและเวลา

3.4.1.9 หลังจากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไป
ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 33 คน จำนวน 6 คาบ

3.4.2 การสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน

การสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน เรื่อง อวัยวะในร่างกาย
มนุษย์ เรื่องคำกริยา และเรื่องสัตว์ (Pre-test-Post-test) มีวิธีดำเนินการสร้างและวิธีตรวจสอบ
คุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

3.4.2.1 ศึกษาหลักสูตรและแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะ
การฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ

3.4.2.2 วิเคราะห์เนื้อหาและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของบทเรียนตามเนื้อหา
วัตถุประสงค์ และสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เพื่อสร้างแบบทดสอบ

3.4.2.3 สร้างแบบทดสอบ จำนวน 20 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน แบ่งเป็นฟังแล้วเลือกภาพให้ถูกต้อง 10 ข้อ รูปภาพท่าทางแล้วออกเสียงทำให้ถูกต้อง 10 ข้อ ให้ครอบคลุมเนื้อหาวัตถุประสงค์ และสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

3.4.2.4 นำแบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาและภาษาจีน จำนวน 3 คนตรวจพิจารณา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence หรือ IOC) ซึ่งจะนำความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิมาแปลเป็นคะแนน ดังนี้

หากมีความคิดเห็นว่ายสอดคล้อง กำหนดคะแนนเป็น +1

หากมีความคิดเห็นว่ายไม่แน่ใจ กำหนดคะแนนเป็น 0

หากมีความคิดเห็นว่ายไม่สอดคล้อง กำหนดคะแนนเป็น -1

แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดย $IOC = \frac{\sum}{N}$

เมื่อ IOC แทนค่า ดัชนีความสอดคล้อง

\sum แทนค่า ผลรวมคะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

N แทนค่า จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

เกณฑ์การตัดสินค่า IOC ถ้ามีค่า 0.50 ขึ้นไป ถือว่าเป็นข้อสอบที่มีความสอดคล้อง วัดตรงจุดประสงค์หรือตรงตามเนื้อหา จากการวิเคราะห์พบว่า ข้อสอบทุกข้อมีค่า IOC เท่ากับ 1.00

3.4.2.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 33 คน และนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาคำนวณหาระดับความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson

3.4.2.6 เลือกแบบทดสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.3-0.52 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.2-1 เป็นแบบทดสอบที่ใช้จริง จำนวน 20 ข้อ แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ทั้งฉบับ เท่ากับ 0.88

3.4.2.7 นำแบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

3.4.3 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองทำทาง (TPR)

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.4.3.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

3.4.3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ ซึ่งกำหนดความคิดเห็นดังนี้ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง พึงพอใจน้อย พึงพอใจน้อยที่สุด จำนวน 10 ข้อ

3.4.3.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างเสร็จแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความชัดเจนทางภาษา และความถูกต้องของเนื้อหาเพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.4.3.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาและภาษาจีนจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องหรือค่า IOC พบว่ามีค่าเท่ากับ 1.00

3.4.3.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามความพึงพอใจ

3.4.3.6 นำผลการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนพิจารณาหาค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของข้อมูลการประเมิน (ไชยยศ เรื่องสุวรรณ, 2534) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50-5.00	หมายถึง	มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50-4.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจระดับมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50-3.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50-2.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจระดับน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.50-1.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล จะแบ่งตามช่วงของการวิจัย ดังนี้

3.5.1 ก่อนการทดลอง

3.5.1.1 ผู้วิจัยส่งหนังสือของความอนุเคราะห์ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนสังกัดเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตนำนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 ห้อง ป.4/2 จำนวน 33 คน มาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้

3.5.1.2 ผู้วิจัยชี้แจงแก่กลุ่มตัวอย่างให้ทราบเกี่ยวกับระยะเวลา เนื้อหาการเรียน เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจวิธีการจัดการเรียนรู้สำหรับการทดลองในครั้งนี้

3.5.2 ระหว่างการทดลอง

3.5.2.1 จัดการเรียนรู้ให้แก่กลุ่มตัวอย่าง รวมระยะเวลาทั้งหมด 6 คาบเรียน คาบเรียนละ 1 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนในแต่ละคาบเรียน ดังต่อไปนี้

(1) ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อนำผลไปเปรียบเทียบกับหลังเรียน

(2) ผู้วิจัยเริ่มจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 3 แผน คือ เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์ เรื่องคำกริยา และเรื่องสัตว์

(3) ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาในคาบเรียนนั้นๆ พร้อมการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละคาบ และเมื่อเสร็จสิ้นการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยได้มีการบันทึกหลังการสอน ผลการจัดกิจกรรม ปัญหาและอุปสรรคและข้อเสนอแนะทุกครั้งหลังการสอน

3.5.3 หลังการทดลอง

3.5.3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

(1) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์ เรื่องคำกริยา และเรื่องสัตว์ และแบบบันทึกหลังการสอนเพื่อใช้ประกอบในการอภิปรายข้อมูล

(2) ผู้วิจัยนำผลจากการทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนก่อน และหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ และเปรียบเทียบผลด้วยวิธีทางสถิติ ในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

(3) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนที่ได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน ในการจัดการเรียนรู้

ตารางที่ 3.2 การทดลองจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

คาบ ที่	กิจกรรม	เครื่องมือ	ชั่วโมง	หมายเหตุ
	ทดสอบก่อนเรียน	แบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน (ก่อนเรียน)		นอกเวลา
1	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์	-แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 -บัตรคำศัพท์ -YouTube	1	
2	-ทบทวนความรู้ -จัดกลุ่มฝึกการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน -ทดสอบง่ายๆ	-เพลงจีน<<touer jianbing xi jiaozhi>> -บัตรคำศัพท์ -YouTube	1	
3	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง คำกริยา	-แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 -บัตรคำศัพท์ -YouTube	1	

ตารางที่ 3.2 การทดลองจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) (ต่อ)

คาบ ที่	กิจกรรม	เครื่องมือ	ชั่วโมง	หมายเหตุ
4	-ทบทวนความรู้ -จัดกลุ่มฝึกการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน -ทดสอบง่ายๆ	-เพลงจีน<<pai shou ge>> -บัตรคำศัพท์ -YouTube	1	
5	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง สัตว์	-แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 -บัตรคำศัพท์ -YouTube	1	
6	-ทบทวนความรู้ -จัดกลุ่มฝึกการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน	-เพลงจีน<<liang zhi lao hu>> -บัตรคำศัพท์ -YouTube	1	
	ทดสอบหลังเรียน	แบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน (หลังเรียน)		นอกเวลา

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติดังนี้

3.6.1 การเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังที่ได้รับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) แล้ววิเคราะห์คะแนนทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนโดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.6.2 วิเคราะห์ผลต่างคะแนนและเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลต่างคะแนนทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอน

แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample) ที่ระดับนัยสำคัญ .05

3.6.3 นำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ต่างๆ มาสรุปและอภิปรายผล

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นงานวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experiment Research) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียว (One Group Pre-test-Post-test Design) มีวัตถุประสงค์

- 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)
- 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

โดยมีสมมติฐานการวิจัยดังนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนหลังจากการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

การวิจัยครั้งนี้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลผลคะแนนจากแบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียน เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติและทดสอบสมมติฐาน โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

วิเคราะห์คะแนนการทดสอบทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้วิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) วิเคราะห์ผลต่างคะแนนและเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลต่างคะแนนการทดสอบทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

คำนวณหาค่าเฉลี่ยรวม ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ผลต่างของคะแนน และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนการทดสอบทักษะการฟังและการพูด

คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนรู้ โดยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample)

วิเคราะห์ค่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ยรวม ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ เปรียบเทียบคะแนนทักษะการฟังและการพูด คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ก่อนและหลังการเรียนรู้

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) โดยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample)

4.2 ผลการวิเคราะห์คะแนนการทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ก่อนและหลังการเรียนรู้เป็นรายบุคคล

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์คะแนนการทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้เป็นรายบุคคล

ลำดับที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คะแนนผลต่าง	สรุปผล
1	2	6	4	เพิ่มขึ้น
2	2	5	3	เพิ่มขึ้น
3	6	10	4	เพิ่มขึ้น
4	1	9	8	เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์คะแนนการทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนก่อนและ
หลังการเรียนเป็นรายบุคคล (ต่อ)

ลำดับที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คะแนนผลต่าง	สรุปผล
5	3	7	4	เพิ่มขึ้น
6	6	7	3	เพิ่มขึ้น
7	3	7	4	เพิ่มขึ้น
8	4	6	2	เพิ่มขึ้น
9	1	6	5	เพิ่มขึ้น
10	5	9	4	เพิ่มขึ้น
11	3	9	6	เพิ่มขึ้น
12	4	9	5	เพิ่มขึ้น
13	4	4	0	ไม่ได้เพิ่ม
14	1	6	5	เพิ่มขึ้น
15	2	10	8	เพิ่มขึ้น
16	2	6	4	เพิ่มขึ้น
17	2	4	2	เพิ่มขึ้น
18	5	10	5	เพิ่มขึ้น
19	3	10	7	เพิ่มขึ้น
20	1	9	8	เพิ่มขึ้น
21	5	7	2	เพิ่มขึ้น
22	4	10	6	เพิ่มขึ้น
23	1	6	5	เพิ่มขึ้น
24	4	10	6	เพิ่มขึ้น
25	4	9	5	เพิ่มขึ้น
26	2	8	6	เพิ่มขึ้น
27	3	9	6	เพิ่มขึ้น
28	4	4	0	ไม่ได้เพิ่ม
29	5	8	3	เพิ่มขึ้น
30	4	5	1	เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์คะแนนการทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนก่อนและ
หลังการเรียนเป็นรายบุคคล (ต่อ)

ลำดับที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คะแนนผลต่าง	สรุปผล
31	6	7	1	เพิ่มขึ้น
32	1	8	7	เพิ่มขึ้น
33	2	9	7	เพิ่มขึ้น
รวม	105	249	144	เพิ่มขึ้น
\bar{x}	3.18	7.55	4.36	
S.D.	1.59	1.94		

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า คะแนนการทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 และผลคะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 7.55 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนของผลต่างที่มากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 8 คะแนน และน้อยที่สุดเท่ากับ 0 คะแนน ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลต่างก่อนและหลังเรียนเท่ากับ 4.36

4.3 ผลการวิเคราะห์คะแนนการทดสอบทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ก่อนและหลังการเรียนเป็นรายบุคคล

ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์คะแนนการทดสอบทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนก่อนและ
หลังการเรียนเป็นรายบุคคล

ลำดับที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คะแนนผลต่าง	สรุปผล
1	1	10	9	เพิ่มขึ้น
2	1	10	9	เพิ่มขึ้น
3	3	10	7	เพิ่มขึ้น
4	1	10	9	เพิ่มขึ้น
5	1	3	2	เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์คะแนนการทดสอบทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนก่อนและ
หลังการเรียนเป็นรายบุคคล (ต่อ)

ลำดับที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คะแนนผลต่าง	สรุปผล
6	2	4	2	เพิ่มขึ้น
7	1	4	3	เพิ่มขึ้น
8	1	9	8	เพิ่มขึ้น
9	1	10	9	เพิ่มขึ้น
10	1	10	9	เพิ่มขึ้น
11	1	5	4	เพิ่มขึ้น
12	1	7	6	เพิ่มขึ้น
13	2	4	2	เพิ่มขึ้น
14	1	6	5	เพิ่มขึ้น
15	2	5	3	เพิ่มขึ้น
16	1	5	4	เพิ่มขึ้น
17	0	0	0	ไม่ได้เพิ่ม
18	1	10	9	เพิ่มขึ้น
19	1	9	8	เพิ่มขึ้น
20	1	7	6	เพิ่มขึ้น
21	1	9	8	เพิ่มขึ้น
22	1	10	9	เพิ่มขึ้น
23	1	6	5	เพิ่มขึ้น
24	1	9	8	เพิ่มขึ้น
25	2	10	8	เพิ่มขึ้น
26	1	6	5	เพิ่มขึ้น
27	0	4	4	เพิ่มขึ้น
28	1	10	9	เพิ่มขึ้น
29	2	7	5	เพิ่มขึ้น
30	1	9	8	เพิ่มขึ้น
31	1	8	7	เพิ่มขึ้น
32	1	7	6	เพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์คะแนนการทดสอบทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนเป็นรายบุคคล (ต่อ)

ลำดับที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คะแนนผลต่าง	สรุปผล
33	1	10	9	เพิ่มขึ้น
รวม	38	243	205	เพิ่มขึ้น
\bar{x}	1.15	7.36	6.21	
S.D.	0.57	2.69		

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่า คะแนนการทดสอบทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.15 และผลคะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 7.36 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนของผลต่างที่มากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 9 คะแนน และน้อยที่สุดเท่ากับ 0 คะแนน ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลต่างก่อนและหลังเรียนเท่ากับ 6.21

4.4 ผลการวิเคราะห์คะแนนทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ก่อนและหลังการเรียนด้วยค่าทดสอบสถิติ t (t-test Dependent)

ตารางที่ 4.3 ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ก่อนและหลังการเรียนด้วยค่าทดสอบสถิติ t (t-test Dependent)

กลุ่มทดลอง	N	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	t	Sig
ทดสอบก่อนเรียน	33	10	3.18	1.59	-9.9996	.00
ทดสอบหลังเรียน	33	10	7.55	1.94		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางพบว่า คะแนนทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.59 คะแนนทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหลัง

เรียน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 7.55 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.94 เมื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย คะแนนทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) พบว่า คะแนนทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 4.4 ผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ก่อนและหลังการเรียนด้วยค่าทดสอบสถิติ t (t-test Dependent)

กลุ่มทดลอง	N	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	t	Sig
ทดสอบก่อนเรียน	33	10	1.15	0.57	-12.9799	.00
ทดสอบหลังเรียน	33	10	7.36	2.69		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางพบว่า คะแนนทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนของนักเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.15 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.57 คะแนนทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 7.36 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 2.69 เมื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย คะแนนทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) พบว่า คะแนนทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.5 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

การตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนพิจารณาหาค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของข้อมูลการประเมิน (ไชยยศ เรื่องสุวรรณ, 2534) ดังนี้

- ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50-5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด
- ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50-4.49 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมาก
- ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50-3.49 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50-2.49 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อย
 ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.50-1.49 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

ข้อ	รายการประเมิน	\bar{x}	S.D.	แปลความหมาย
1	การเรียนมีความน่าสนใจ เมื่อครูใช้การสอนด้วยท่าทาง (TPR)	4.58	0.66	มากที่สุด
2	นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน เมื่อครูใช้การสอนด้วยท่าทาง (TPR)	4.64	0.65	มากที่สุด
3	นักเรียนชอบเรียนภาษาจีนมากขึ้น	4.27	0.80	มาก
4	นักเรียนสามารถฟังคำศัพท์ภาษาจีนแล้วมีความเข้าใจ	4.06	0.97	มาก
5	นักเรียนสามารถพูดคำศัพท์ภาษาจีนได้จากการใช้ท่าทาง (TPR) ของครู	4.30	0.88	มาก
6	สื่อที่นำมาใช้สอนมีความเข้าใจง่าย	4.33	0.89	มาก
7	แบบฝึกหัดและแบบทดสอบมีความเหมาะสม	4.52	0.76	มากที่สุด
8	นักเรียนมีความมั่นใจที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน	4.33	0.82	มาก
9	นักเรียนสามารถนำความรู้ที่มีไปสื่อสารในการเรียนได้	4.24	0.90	มาก
10	นักเรียนเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาจีน เมื่อครูใช้การสอนด้วยท่าทาง (TPR)	4.45	0.83	มาก
เฉลี่ยรวม		4.40	0.82	มาก

จากตารางที่ 4.5 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.40 โดยเฉพาะรายการประเมินที่ 2 นักเรียนรู้สึกสนุกสนานเมื่อครูใช้การสอนด้วยท่าทาง (TPR) มีคะแนนการประเมินสูงที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64 ส่วนรายการประเมินที่มีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด คือรายการประเมินที่ 4 นักเรียนสามารถฟังคำศัพท์ภาษาจีนแล้วมีความเข้าใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06

จากระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) จากรายการประเมินที่ 1 “การเรียนมีความ น่าสนใจ เมื่อครูใช้การสอนด้วยท่าทาง (TPR)” มีค่าเฉลี่ย 4.58 รายการที่ 7 “แบบฝึกหัดและ แบบทดสอบมีความเหมาะสม” มีค่าเฉลี่ย 4.52 และรายการที่ 10 “นักเรียนเข้าใจความหมายคำศัพท์ ภาษาจีน เมื่อครูใช้การสอนด้วยท่าทาง (TPR)” มีค่าเฉลี่ย 4.45 จึงสามารถวิเคราะห์ได้ว่ารายการการ ประเมินทั้ง 3 รายการช่วยสนับสนุนให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนโดยการใช้วิธีการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) เพราะนักเรียนรู้สึกว่าการเรียนแบบเดิมที่เป็นการเรียนผ่านตัวหนังสือ ไม่มีความน่าสนใจ ไม่ดึงดูดให้นักเรียนสนใจในการเรียนได้เท่ากับการเรียนผ่านการใช้วิธีการสอน แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) อีกทั้งการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ยัง สามารถทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น จึงส่งผลให้รายการประเมินที่ 2 การเรียนมี ความสนุกสนาน เมื่อครูใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ในการช่วยสอน มีคะแนน การประเมินสูงที่สุด ซึ่งจากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตจากการเรียนการสอนในรูปแบบเดิมและจาก การสอนด้วยการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) พบว่าการใช้วิธีการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) จะช่วยดึงดูดความสนใจของนักเรียน ช่วยเพิ่มความน่าสนใจให้กับ จัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดีว่าการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบเดิม ส่วนรายการประเมิน ที่ 4 นักเรียนสามารถฟังคำศัพท์ภาษาจีนแล้วมีความเข้าใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 ซึ่งนักเรียนมีความ พึงพอใจน้อยที่สุดในรายการประเมินทุกรายการ ผู้วิจัยได้สอบถามผู้เรียน ผู้เรียนได้ให้ข้อคิดเห็นว่ การเรียนคำศัพท์ภาษาจีนนั้นมีความยากต่อการจดจำคำศัพท์ แม้ว่าจะมีการใช้ วิธีการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) แต่นักเรียนก็ยังไม่ชอบเรียนคำศัพท์และคิดว่าเป็นเรื่องที่จำยาก

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยสามารถสรุปผล อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะดังนี้

- 5.1 สรุปผลการวิจัย
- 5.2 สรุปผล
- 5.3 อภิปรายผล
- 5.4 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีวัตถุประสงค์คือ

- 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)
- 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

5.2 สรุปผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง

จากการศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูลการทดสอบทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 33 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนโดยใช้วิธีการ

สอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) และดำเนินการสอนด้วยตนเอง ใช้เวลา 6 คาบเรียน คาบเรียนละ 1 ชั่วโมง จากนั้นนำคะแนนทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนมาวิเคราะห์ข้อมูล ได้ผลวิจัยดังนี้

หลังจากการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กลุ่มตัวอย่างมีทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยได้ทำแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ได้ผลวิจัยดังนี้

นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.4

5.3 อภิปรายผล

5.3.1 จากการวิจัยในหัวข้อ การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นไปตามสมมติฐาน ผลการวิจัยพบว่า หลังจากการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กลุ่มตัวอย่างมีทักษะการฟังและการพูดสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยคะแนนทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนของนักเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.59 คะแนนทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนของนักเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.15 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.57 คะแนนทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 7.55 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.94 คะแนนทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 7.36 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 2.69 สามารถอภิปรายได้ว่าการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) โดยจัดการเรียนการสอนตามหลักวิธีการสอนภาษาด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ที่สนับสนุนให้ผู้เรียนฟังคำสั่งจากครูแล้วผู้เรียนทำตาม วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เน้นการฟังกับการใช้การเคลื่อนไหวของร่างกาย โดยช่วยดึงดูดใจและสร้างความน่าสนใจให้ผู้เรียนเข้าร่วมในกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน

จุดเน้นของการสอนคือช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาจีนและสื่อสารเป็นภาษาจีน ซึ่งสอดคล้องกับ จุฬาลักษณ์ เปรมปรี (2559, น.33) กล่าวว่าความมหัศจรรย์ของเทคนิคการสอนแบบ TPR คือภาษาเป้าหมายหลักในการเรียนรู้ได้ตกผลึกผ่านกระบวนการเคลื่อนไหวทางร่างกายออกมาเป็นความรู้ โดยการแสดงท่าทาง หลังจากที่เรียนภาษาเป้าหมายผ่านการเคลื่อนไหวทางร่างกายแล้ว นักเรียนจะมีความกระตือรือร้นในการพูดคำใหม่ๆ มากขึ้น และการเรียนการสอนแบบท่าทาง TPR นั้นต้องมีวิธีที่จะสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียน เพื่อเกิดความสนใจและมีความสนใจการเรียน คนส่วนใหญ่แล้วจะมีความรอบรู้ในภาษาแม่ดีทั้งเสียงและความหมายทางภาษา อย่างที่งานวิจัยของ จอห์น บีแคร์รอล ในปี ค.ศ.1960 พบว่า จากการใช้ข้อสอบมาตรฐานวัดผลการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอกระดับชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป มีสถิตินักศึกษาที่ทำคะแนนอยู่ในเกณฑ์ดีเพียงร้อยละ 5 และในจำนวนนี้มักจะเป็นผู้ที่มีความถนัดทางด้านภาษาสูง ด้วยความไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนี้น่าจะมาจากสาเหตุในกระบวนการเรียนการสอน และได้ตั้งข้อสังเกตว่าเหตุใดเด็กปกติที่มีอายุเพียง 6 ปี จึงมีความรอบรู้ในภาษาแม่เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นระบบเสียง โครงสร้างทางภาษา หรือความหมาย เขาจึงพยายามค้นหากลยุทธ์ที่จะพัฒนาการสอนภาษาต่างประเทศให้ดีขึ้น หาวิธีที่จะสร้างแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งในงานวิจัยของ จอห์น บีแคร์รอล บอกถึงความแตกต่างของวัยในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ไม่เหมือนกัน สอดคล้องกับเทคนิคการสอนแบบ TPR ที่ต้องมีแรงจูงใจในการเรียนถึงจะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อติเรก นวลศรี (2558) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง TPR ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดคูยาง สำนักงานพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชุติมา แซ่ตั้ง (2556) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.3.2 ผลประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจในการเรียนรู้สนุกสนานเมื่อครูใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 โดยเฉพาะรายการประเมินที่ 2 นักเรียนรู้สึกสนุกสนานเมื่อครูใช้การสอนด้วย

ท่าทาง (TPR) มีคะแนนการประเมินสูงที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิทักษ์ ประสิทธิ์นอก (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกัลยาณวัตร ผลการวิจัยพบว่า ด้านความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.66$) แสดงว่ารูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบกิจกรรม ส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนช่วยให้ความรู้และความสนุกสนานรวมถึงกระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้น ร่วมมือกันและรับผิดชอบในหน้าที่ของตนส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนดีขึ้นได้อีกด้วย และงานวิจัยของ Sun (2016) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับมาก

นอกจากนี้ นักเรียนยังได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ว่าเป็นการสอนที่เข้าใจง่ายช่วยให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น และเกิดความสนุกสนานกับการเรียนได้เคลื่อนไหวตามความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน ซึ่งทำให้เข้าใจง่ายกับการเรียน

5.4 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับงานวิจัย

- 1) ครูผู้สอนต้องปรับเนื้อหาและเวลาให้เหมาะสมกับผู้เรียนในแผนการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากมีกิจกรรมที่ครูผู้สอนและผู้เรียนจะต้องปฏิบัติพร้อมกันเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- 2) ครูผู้สอนต้องเตรียมคำศัพท์ที่ใช้สอนให้เหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน ในแต่ละระดับชั้นในการเรียนรู้ภาษาจีนที่แตกต่างกัน
- 3) ครูผู้สอนต้องจัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบการสอนให้พร้อมใช้งาน คือ วิดีโอ คลิปเพลง บัตรคำศัพท์ รูปภาพ หนังสือเรียน และใบงาน เพื่อให้สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่วางไว้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรทำการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) เพื่อให้เกิดการเรียนรู้การสอนที่หลากหลาย
- 2) ควรมีการทำวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนระดับประถมศึกษา
- 3) ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบ 2 ห้องเรียน ระหว่างห้องเรียนที่ใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองแบบท่าทาง (TPR) กับห้องเรียนที่ใช้วิธีการสอนแบบปกติ

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จิราพรรณ สายสีป . (2559). รายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์และการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้การ์ด คำศัพท์ทบทวนด้วยตัวเอง นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ห้อง 201 คณะอุตสาหกรรมท่องเที่ยว.วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ, เชียงใหม่.
- จิระนันต์ ศรีภักดี, และประสงค์ สายหงษ์. (2560). ผลการใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือประกอบกิจกรรมโต้ตอบทางสรีระ (TPR) เพื่อส่งเสริมความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การคิดวิเคราะห์และ ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- จุฬาลักษณ์ เปรมปรี. (2559). ผลการใช้เทคนิคการสอนแบบทีพีอาร์เพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนธีระวัชรน์บำเพ็ญ อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ชัยพร วิชาวุธ. (2540). *ความจำมนุษย์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- ชุตินา แซ่ตั้ง. (2556). การศึกษาความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี, สุราษฎร์ธานี.
- โชติกานต์ ใจบุญ. (2559). กลยุทธ์การจำและการสอนภาษาจีน. ในการประชุมวิชาการนำเสนอ บทความวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์(น.29-40). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, กรุงเทพฯ.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2534). *เทคโนโลยีการศึกษา ทฤษฎีและการวิจัย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ซีริน ชุมวรฐายี. (2557). ประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- จูติรัตน์ อดาวัลย์. (2542). *การใช้ภาษาไทย(พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ดอกรบ๊วย. (2555). การศึกษาภาษาจีนในประเทศไทย. สืบค้นจาก

บรรณานุกรม(ต่อ)

- ทวีศักดิ์ ชูมา. (2560). แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้รูปแบบ
กลวิธีการสื่อสาร. นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ทอร์นเบอร์รี่, เอส. (2546). วิธีสอนคำศัพท์. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดเคชั่น.
- ธนู ชาดิชนานนท์. (2552). ทักษะการสื่อสาร. ดึงค้นจาก
<https://thaiforcommunication.weebly.com/358836233634361736193641365736143639365736093600363436093648358536373656361836233585363336103585363436193626363936563629362636343619.html>
- รัชฎ์ลักษณ์ ทุมพิลา, นฤภรณ์ วุฒิพันธุ์, และนารินารด กลิ่นหอม. (2562). การพัฒนาความสามารถ
ด้านการฟังภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง Total
Physical Response (TPR) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนครขอนแก่น.
วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 42(4), 79-88.
- ธีรภรณ์ กิจจาร์ภย์. (2553). รายงานการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขต
กรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, กรุงเทพฯ.
- นพดล จันทร์เพ็ญ. (2542). การใช้ภาษาไทย(พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ.
- นริศรา คงทอง. (2539). รายงานผลงานวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการฟังวิชาภาษาไทย
โดยใช้แถบบันทึกเสียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. มหาวิทยาลัยมหิดล,
กรุงเทพฯ.
- บัญญัติ ชำนาญกิจ, และนวลศรี ชำนาญกิจ. (2550). ระเบียบวิธีวิจัย. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราช
ภัฏนครสวรรค์.
- บุญล้อม พันธุ์นาถ. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับแบบตามแนวการ
สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, กรุงเทพฯ.
- ประพิณ มโนมัยวิบูลย์. (2550). พัฒนาการของการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภาพร แสนงาม. (2561). ผลการสอนภาษาจีนโดยใช้วิธีทัศน์ประกอบ ที่มีต่อความสามารถใน
การฟัง และการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (Unpublished Master's thesis).
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, นครสวรรค์.

บรรณานุกรม(ต่อ)

- ปราณี หล้าเบ็ญตะ. (2559ก). *การวัดและประเมินผลการศึกษา*. ยะลา: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- ปราณี หล้าเบ็ญตะ. (2559ข). *การหาคุณภาพของเครื่องมือวัดและประเมินผลโครงการบริการวิชาการ ทำสาบโมเดล*. ยะลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- ปัทมา ดิวังค์. (2557). *การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ปราวส นุตตะเจียว. (2555). *การวิเคราะห์ข้อสอบ (Item Analysis)*. สืบค้นจาก https://www.pharmacy.cmu.ac.th/unit/unit_files/files_download/2012-10-15ข.ค.55.pdf
- พิทักษ์ ประสิทธิ์นอก. (2561). *การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกัลยาณวัตร*. สืบค้นจาก http://www.kksec.go.th/new/upload/file/vchar_2019Jun16100621.pdf
- พิทักษ์ ประสิทธิ์นอก. (2561). *การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกัลยาณวัตร*. สืบค้นจาก http://www.kksec.go.th/new/upload/file/vchar_2019Jun16100621.pdf
- มัลลิกา ฟ่องแผ้ว. (2558). *วิชาภาษาไทย รหัสวิชา 040105 บทที่ 2 การฟัง*. ระยอง: วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา.
- รัฐพร ศิริพันธุ์. (2561). *แนวทางการเตรียมความพร้อมและวิธีการเรียนสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาจีน*. วารสารคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์, 5(1),103-112.
- ริมล โพธิ์ชัยรัตน์. (2560). *การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กับวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) (Unpublished Master's thesis)*. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- ลู่อว่า. (2558). “จีน-ไทยมิใช่อื่นไกลพี่น้องกัน” ความรู้สึกที่สัมผัสได้ระหว่างการสอนภาษาจีน. วารสารสถาบันขงจื้อ ฉบับภาษาจีนไทย, 29(2), 62-67.
- ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

บรรณานุกรม(ต่อ)

- วารุณี ศิริ. (2559). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่มีผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วาสนา สิงห์ทองลา. (2555). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิโรจน์ สารรัตนะ. (2556). กระบวนทัศน์ใหม่ทางการศึกษาคณิตศาสตร์ต่อการศึกษาศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ : หจก.ทิพย์วิสุทธ.
- วรากร แซ่พูน, ภากร นพฤทธิ, วราลี รุ่งบานจิต, วรทา รุ่งบานจิต, วรนาถ แซ่เซ่น, และชุตินา คำแก้ว. (2560). การศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดยะลา. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 12 (ฉบับพิเศษ), 126-136.
- ศิรินทิพย์ เด่นดวง, และสุเทพ อ่วมเจริญ. (2556). การพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านการฟังและดูเชิงคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโครงการ. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศุภราภรณ์ วงศ์ชัชวาลย์. (2559). การพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบพลึง จังหวัดลำปาง (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยพะเยา, พะเยา.
- เศรษฐพิศ สุวรรณแสนทวี, สาน วิไล, และสุขศิลป์ ประสงค์สุข. (2559). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบ CLT และแบบ TPR (Master's thesis). สืบค้นจาก https://edu.msu.ac.th/jem/home/journal_file/606.pdf
- ศศิธร เจริญใจ. (2550). การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ศศิภา อุดมพรเทพสกุล, ชลาธิป สมาชิกโต, และปิยะนันท์ หิรัณย์ช โลทร. (2562). การจัดประสบการณ์ภาษาที่สองโดยเทคนิคการตอบสนองด้วยท่าทางในเด็กปฐมวัย. วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ, 12(1), 31-38.

บรรณานุกรม(ต่อ)

- สุพินดา คำเสน. (2560). *การพัฒนาการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบ TPR* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏ อุตรดิตถ์, อุตรดิตถ์.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์, มยุรี ถาวรพัฒน์, ศิริเพ็ญ อึ้งสิทธิพูนพร, อิศระ ชูศรี, มิรินคำ บุรุ่มรุ่งโรจน์, และ ยูเนี่ยนสาสมิต้า.(2553). *การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาท้องถิ่นและภาษาไทยเป็นสื่อ: กรณีการจัดการศึกษาแบบทวิ ภาษา (ภาษาไทย-มลายูถิ่น) ในโรงเรียนเขตพื้นที่สี่ จังหวัดชายแดนภาคใต้*. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559ก). (ร่าง) *กรอบทิศทางแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560-2575*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559ข). *รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยสังเคราะห์ภาพรวม*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559ค). *สภาวะการศึกษาไทยปี 2559/2560 แนวทางการปฏิรูปการศึกษาไทยเพื่อก้าวสู่ยุค Thailand 4.0*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ. (2555). *สัมผัสภาษาจีน (体验汉语)*. ประเทศจีน: Higher Education Press.
- สำเนา ศรีประมงค์. (2547). *การศึกษาผลการใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- อดิเรก นวลศรี. (2558). *การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง TPR ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดคูยาง สำนักงานพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา กำแพงเพชร เขต 1. วารสารปัญญาภิวัฒน์, 7(1), 149-159.*
- Baidu. (2019). *การจำรูปร่างตัวอักษรและความหมายของคำ*. Retrieved from <http://baike.baidu.com>
- Dolch Word. (2007). *What are Dolch Words*. Retrieved from <http://www.dolchword.net>
- Downs, L. (2008). *Listening Skills Training. ASTD; 1st*. Retrieved from https://books.google.co.th/books/about/Listening_Skills_Training.html?id=cYumAQAA CAAJ&redir_esc=y

บรรณานุกรม(ต่อ)

- Grabe, W. (2009). *Reading in a second language: Moving from theory to practice*. Cambridge: Cambridge University press.
- Ilwana, N. (2010). *The Effectiveness of Total Physical Response (TPR) to Enhance Students' Vocabulary Mastery (An Experimental Study at The Seventh Grade of SMP Negeri 3 Ajibarang) In Academic Year 2009/2010*. Retrieved from [https://www.semanticscholar.org/paper/THE-EFFECTIVENESS-OF-TOTAL-PHYSICAL-RESPONSE\(TPR\)TO-Ilwana/251714a8e85634b6ff85a7c2f379fac1447667c4](https://www.semanticscholar.org/paper/THE-EFFECTIVENESS-OF-TOTAL-PHYSICAL-RESPONSE(TPR)TO-Ilwana/251714a8e85634b6ff85a7c2f379fac1447667c4)
- Li, D. (2011). การอภิปรายเกี่ยวกับลักษณะห้องเรียนจีนและวิธีการสอนในระดับมัธยมศึกษาและโรงเรียนประถมศึกษาในประเทศไทย (Master's thesis). Retrieved from <https://repository.au.edu/bitstream/handle/6623004553/960/AU-thesis-fulltext-206429.PDF?sequence=4&isAllowed=y>
- Lu, S. (2010). การพัฒนารูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาจีนโดยใช้ตัวอักษรและปฏิสัมพันธ์สำหรับนักศึกษาจีน (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- Mahmud, M. (2018). *The Effectiveness of Total Physical Response in the Teaching Speaking Skill. Institut Agama Islam Darussalam (IAIDA) Blokagung Banyuwangi*. Retrieved from <https://ejournal.iaida.ac.id/index.php/darussalam/article/view/228/201>
- Norpab, S. (2013). *Total Physical Response (TPR)*. Retrieved from <http://tipparat-eng.blogspot.com/2013/01/total-physical-response-tpr.html>
- Qiu, Y. (2016). Research on the Application of Total Physical Response Approach to. Vocabulary Teaching in Primary Schools. *International Journal of Arts and Commerce*, 5(7), 18-24. Retrieved from https://ijac.org.uk/images/frontImages/gallery/Vol._5_No._7/3._18-24.pdf
- Sariyati, I. (2013). The Effectiveness of TPR (Total Physical Response) Method in English Vocabulary Mastery of Elementary School Children. *Parole*, 3(1)(April 2013), 50-64. Retrieved from <https://pdfs.semanticscholar.org/549b/69723f6e717451f78b8a88d7f3bdf4762971.pdf>

บรรณานุกรม(ต่อ)

- Sun, L. (2016). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา (Unpublished Master’s thesis). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- Zeng, A. (2017). การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปทุมธานี ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู (Unpublished Master’s thesis). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- Zhao, M. (2012). *Chinese vocabulary Teaching of Thai collage student based on memory staegies*.master’s thesis teaching Chinese to speakers of other languages (Unpublished Master’s thesis). Shandong University, China.

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.อุษาพร เสวกวิ คณบดีวิทยาลัยครูสุริยเทพ
มหาวิทยาลัยรังสิต
2. อาจารย์ Yan Xiaoyu อาจารย์ประจำวิชาภาษาจีน สถาบันขงจื้อ
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
3. อาจารย์ Zhao Zhen อาจารย์ประจำวิชาภาษาจีน สถาบันขงจื้อ
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

ผู้สอน นางสาว YANG YUNING

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง อวัยวะในร่างกายของฉันทัน

เวลา 2 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และ

แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด ป.4/2 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำง่ายๆที่ฟังหรืออ่าน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนเกี่ยวกับอวัยวะในร่างกายมนุษย์ได้
- 2) นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาจีนเกี่ยวกับอวัยวะในร่างกายมนุษย์ได้
- 3) ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนด้วยความสนุกสนาน

3. สาระการเรียนรู้

1. คำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะในร่างกายมนุษย์และการแต่งประโยค

单词 คำศัพท์	拼音 พินอิน	翻译 การแปล
头	tóu	หัว
眼睛	yǎnjing	ตา
耳朵	ěrduo	หู
鼻子	bízi	จมูก
嘴巴	zuǐba	ปาก
肩膀	jiānbǎng	ไหล่
膝盖	xīgài	เข่า
脚趾	Jiǎozhǐ	นิ้วเท้า
手	shǒu	มือ
脚	jiǎo	เท้า

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

คาบที่ 1

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีนโดยใช้คำว่า 同学们好。tóngxué men hǎo (สวัสดีนักเรียนทุกคนค่ะ) นักเรียนกล่าวทักทายตอบคุณครู 老师好。lǎoshī hǎo สวัสดีค่ะ/ครับ คุณครู

2. ครูเปิดวิดีโอและพานักเรียนร้องเพลงคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะในร่างกายมนุษย์ (身体) พร้อมทำท่าประกอบ ก่อนนำเข้าบทเรียน

เนื้อเพลงจีนที่เกี่ยวกับคำศัพท์อวัยวะในร่างกายมนุษย์

头	耳(朵)	肩膀	膝(盖)
脚趾	膝(盖)	脚趾	膝脚趾
眼(睛)	耳(朵)	鼻(子)	口(嘴巴)

3. ครูติดบัตรคำศัพท์เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์บนกระดาน

鼻子/bízi/จมูก

手/shǒu/มือ

嘴巴/zuǐba/ปาก

头/tóu/หัว

肩膀/jiānbǎng/ไหล่

脚趾/jiǎozhǐ/นิ้วเท้า

脚/jiǎo/เท้า

眼睛/yǎnjīng/ตา

膝盖/xīgài/เข่า

耳朵/ěrduo/หู

这是/那是 zhèshì/nàshì..... 吗 ma? (นี่คือ /นั่นคือ.....ใช่ไหม)

4. สุ่มนักเรียนอ่านคำศัพท์แล้วครูช่วยแก้ไขการออกเสียงให้ถูกต้อง

5. ฝึกการฟัง และการพูดคำศัพท์

6. ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมา

คาบที่ 2

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีนโดยใช้คำว่า 同学们好。tóngxué men hǎo (สวัสดีนักเรียนทุกคนค่ะ) นักเรียนกล่าวทักทายตอบคุณครู 老师好。lǎoshī hǎo สวัสดีค่ะ/ครับ
คุณครู

2. ครูพานักเรียนทบทวนคำศัพท์เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์

3. นักเรียนอ่านคำศัพท์ที่เรียนพร้อมกัน โดยครูคอยแก้ไขคำให้ออกเสียงถูกต้อง

4. ครูใช้วิธีสอนด้วยท่าทางในการอธิบายคำศัพท์เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์ เริ่มจากปากและค่อย ไล่ลงไปในร่างกายให้นักเรียนดูวิธีทำของครูก่อน

5. ครูพูดคำศัพท์เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์ด้วย มือชี้อวัยวะในร่างกายมนุษย์แล้วให้นักเรียนทำตามครู

6. ครูให้นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยการแบ่งกลุ่มๆ ละ 5 คน เพื่อนำเสนอคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว ในแต่ละกลุ่มให้คนอื่นเป็นหุ่น 1 คนและให้เพื่อนๆ ที่เหลือในกลุ่มชี้บอกอวัยวะส่วนต่าง ๆ โดยใช้ประโยคด้านล่างจนครบทุกกลุ่ม

这是/那是/zhèshì/nàshì เช่น 这是头。/zhè shì tóu/ นี่คือหัว

7. การแข่งขัน: ครูให้แต่ละกลุ่มฟังคำศัพท์เรื่องอวัยวะในร่างกายมนุษย์ที่ครูพูด สังเกตพฤติกรรมความร่วมมือของแต่ละกลุ่ม กลุ่มไหนทำถูกต้องเยอะที่สุดจะเป็นผู้ชนะและได้คะแนนเพิ่ม กลุ่มไหนที่ยังทำไม่ได้ก็ให้ฝึกทำงานสามารถชี้ได้ถูกต้อง

8. ครูให้นักเรียนทำใบงาน “อวัยวะในร่างกายมนุษย์” โดยให้นักเรียนแต่งประโยคคำถามและคำตอบ

9. ครูสรุปคำศัพท์เรื่องอวัยวะเกี่ยวกับร่างกายมนุษย์อีกครั้ง โดยให้นักเรียนทุกคนออกเสียงพร้อมกัน

10. นักเรียนทุกคนทำตามครูและออกเสียงพร้อมกันเป็นการทบทวนรอบสุดท้าย

การวัดและการประเมินผล

1. วิธีการวัดและการประเมินผล

1.1 สังเกตพฤติกรรมความร่วมมือกิจกรรมในห้องเรียน เช่น การตอบคำถาม การซักถาม

1.2 จากการตรวจใบงาน

2. เครื่องมือการวัดและการประเมิน

2.1 แบบสังเกตพฤติกรรมและการทำงานร่วมกัน

2.2 แบบประเมินการตรวจผลงานการทำงาน

3. เกณฑ์การวัดและการประเมิน

3.1 เกณฑ์การผ่านจากการสังเกตพฤติกรรมได้คะแนนอย่างน้อยร้อยละ 70

3.2 การประเมินการตรวจผลงานจากการทำงาน

5 ยอดเยี่ยม 4 ดีมาก 3 ดี 2 พอใช้ 1 ควรปรับปรุง

สื่อและแหล่งเรียนรู้

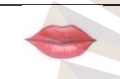

1. วิดีโอเพลง
2. บัตรคำศัพท์
3. รูปภาพ
4. หนังสือเรียนชุด 体验汉语 *tī yàn hàn yǔ* (สัมผัสภาษาจีน)
5. สื่อสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้อง

แบบฝึกหัดที่ 1

คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะในร่างกายมนุษย์

เลขที่.....

ข้อ	รูปภาพ	ตัวอักษร	ถูก 1	ไม่ถูก 0
1.		头(tóu)		
2.		眼睛(yǎnjing)		
3.		耳朵(ěrdou)		
4.		鼻子(bízi)		
5.		嘴巴(zuǐba)		
6.		肩膀(jiānbǎng)		
7.		膝盖(xīgài)		
8.		脚趾(jiǎozhǐ)		
9.		脚(Jiǎo)		
10.		手(shǒu)		

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ผู้สอน นางสาว YANG YUNING
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง คำกริยา เวลา 2 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล
 ตัวชี้วัด ป.4/2 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำง่ายๆที่ฟังหรืออ่าน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนเกี่ยวกับคำกริยาได้
- 2) นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาจีนเกี่ยวกับคำกริยาได้
- 3) ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนด้วยความสนุกสนาน

3. สาระการเรียนรู้

1. คำศัพท์เกี่ยวกับคำกริยา และการแต่งประโยค

单词 คำศัพท์	拼音 พินอิน	翻译 การแปล
走	zǒu	เดิน
跑	pǎo	วิ่ง
跳	tiào	กระโดด
转身	zhuǎnshēn	หันหลัง
拍手	pāishǒu	ปรบมือ
击掌	jīzhǎng	ตบมือ
跺脚	duòjiǎo	สลับเท้า
拍肩	pāi jiān	แตะไหล่
唱歌	chànggē	ร้องเพลง
跳舞	tiàowǔ	เต้นรำ

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

คาบที่ 1

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีนโดยใช้คำว่า 同学们好。tóngxué men hǎo (สวัสดีนักเรียนทุกคนค่ะ) นักเรียนกล่าวทักทายตอบคุณครู 老师好。lǎoshī hǎo สวัสดีค่ะ/ครับ คุณครู

2. ครูเปิดวิดีโอและพานักเรียนร้องเพลงคำศัพท์เกี่ยวกับคำกริยา (动词) พร้อมทำท่าประกอบ ก่อนนำเข้าบทเรียน

เนื้อเพลงจีนที่เกี่ยวกับคำศัพท์อวัยวะในร่างกายมนุษย์

如果 感到 开心 你 就 跟我

拍手 跺脚 大声喊 真棒 唱歌 跳舞

3. ครูติดบัตรคำศัพท์กริยาบนกระดาน

走/zǒu/เดิน

跑/pǎo/วิ่ง

跳/tiào/กระโดด

转身/zhuǎnshēn/หันหลัง

拍手/pāishǒu/ปรบมือ

击掌/jīzhǎng/ตบมือ

跺脚/duòjiǎo/สลับเท้า

拍肩/pāi jiān/แตะไหล่

唱歌/chàngē/ร้องเพลง

跳舞/tiàowǔ/เต้นรำ

你喜欢 nǐ xǐhuān..... 吗 ma? (คุณชอบ.....ไหม)

4. สุ่มนักเรียนอ่านคำศัพท์แล้วครูช่วยแก้ไขการออกเสียงให้ถูกต้อง

5. ฝึกการฟัง และการพูดคำศัพท์

6. ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมา

คาบที่ 2

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีนโดยใช้คำว่า 同学们好。tóngxué men hǎo (สวัสดีนักเรียนทุกคนค่ะ) นักเรียนกล่าวทักทายตอบคุณครู 老师好。lǎoshī hǎo สวัสดีค่ะ/ครับ คุณครู

2. ครูพานักเรียนทบทวนคำศัพท์กริยา

3. นักเรียนอ่านคำศัพท์ที่เรียนพร้อมกัน โดยครูคอยแก้ไขคำให้ออกเสียงถูกต้อง

4. ครูใช้วิธีสอนด้วยท่าทางในการอธิบายคำศัพท์กริยาให้นักเรียนดูวิธีทำของครูก่อน

5. ครูพูดคำศัพท์กริยาพร้อม ทำท่าทาง แล้วให้นักเรียนทำตามครู

6. ครูให้นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยการแบ่งกลุ่มๆละ 5 คน เพื่อนำเสนอคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว ในแต่ละกลุ่มให้คนขึ้นเป็นตัวแทน 1 คน และให้เพื่อนๆที่เหลือในกลุ่มบอกคำกริยา โดยใช้ประโยคด้านล่างจนครบทุกกลุ่ม

你喜欢.....吗? / nǐ xǐhuān.....ma?

เช่น 你喜欢唱歌吗? nǐ xǐhuān chàngēma? /คุณชอบร้องเพลงไหม

7. การแข่งขัน: ครูให้แต่ละกลุ่มฟังคำศัพท์กริยาที่ครูพูด สังเกตพฤติกรรมความร่วมมือของทีละกลุ่ม กลุ่มไหนทำถูกต้องเยอะที่สุดจะเป็นผู้ชนะและได้คะแนนเพิ่ม กลุ่มไหนที่ยังทำไม่ได้ ก็ให้ฝึกทำจนสามารถทำได้ถูกต้อง

8. ครูให้นักเรียนทำใบงาน BINGO โดยให้นักเรียนฝึกคำศัพท์และเล่นเกมด้วย

9. ครูสรุปคำศัพท์กริยาอีกครั้ง โดยให้นักเรียนทุกคนออกเสียงพร้อมกัน

10. นักเรียนทุกคนทำตามครูและออกเสียงพร้อมกันเป็นการทบทวนรอบสุดท้าย

การวัดและการประเมินผล

1. วิธีการวัดและการประเมินผล

1.1 สังเกตพฤติกรรมความร่วมมือกิจกรรมในห้องเรียน เช่น การตอบคำถาม การซักถาม

1.2 จากการตรวจใบงาน

2. เครื่องมือการวัดและการประเมิน

2.1 แบบสังเกตพฤติกรรมและเข้าร่วมกิจกรรม

2.2 แบบประเมินการตรวจผลงานการทำใบงาน

3. เกณฑ์การวัดและการประเมิน

3.1 เกณฑ์การผ่านจากการสังเกตพฤติกรรมได้คะแนนอย่างน้อยร้อยละ 70

3.2 การประเมินการตรวจผลงานจากการทำใบงาน

5 ยอดเยี่ยม 4 ดีมาก 3 ดี 2 พอใช้ 1 ควรปรับปรุง

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. วิดีโอเพลง
2. บัตรคำศัพท์
3. รูปภาพ
4. หนังสือเรียนชุด 体验汉语 tǐ yàn hàn yǔ (สัมผัสภาษาจีน)
5. สื่อสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้อง

แบบฝึกหัดที่ 2

คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำกริยา

เลขที่.....

ข้อ	รูปภาพ	ตัวอักษร	ถูก 1	ไม่ถูก 0
1.		走(zǒu)		
2.		跑(pǎo)		
3.		跳(tiào)		
4.		转身(zhuǎnshēn)		
5.		拍手(pāishǒu)		
6.		击掌(jīzhǎng)		
7.		跺脚(duòjiǎo)		
8.		拍肩(pāi jiān)		
9.		唱歌(chàngē)		
10.		跳舞(tiàowǔ)		

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

ผู้สอน นางสาว YANG YUNING

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง สัตว์

เวลา 2 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และ

แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด ป.4/2 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำง่ายๆที่ฟังหรืออ่าน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1) นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนเกี่ยวกับสัตว์ได้
- 2) นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาจีนเกี่ยวกับสัตว์ได้
- 3) ร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนด้วยความสนุกสนาน

3. สาระการเรียนรู้

1. คำศัพท์เกี่ยวกับคำสัตว์และการแต่งประโยค

单词 คำศัพท์	拼音 พินอิน	翻译 การแปล
猪	zhū	หมู
狗	gǒu	สุนัข
鸡	jī	ไก่
蛙	wā	กบ
牛	niú	วัว
羊	yáng	แกะ
狮	shī	สิงโต
虎	hǔ	เสือ
鸭	yā	เป็ด
马	mǎ	ม้า

4. กระบวนการจัดการเรียนรู้

คาบที่ 1

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีน โดยใช้คำว่า 同学们好。tóngxué men hǎo (สวัสดีนักเรียนทุกคนค่ะ) นักเรียนกล่าวทักทายตอบคุณครู 老师好。lǎoshī hǎo สวัสดีค่ะ/ครับ คุณครู

2. ครูเปิดวิดีโอและพานักเรียนร้องเพลงคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ (动物) พร้อมทำท่าประกอบ ก่อนนำเข้าบทเรียน

เนื้อเพลงจีนที่เกี่ยวกับคำศัพท์ของสัตว์

王老先生	有块地	他	在田边
养	鸡	鸭	羊

3. ครูติดบัตรคำศัพท์เรื่องสัตว์บนกระดาน

猪/zhū/หมู	狗/gǒu/สุนัข	鸡/jī/ไก่	蛙/wā/กบ
牛/niú/วัว	羊/yáng/แกะ	狮/shī/สิงโต	
虎/hǔ/เสือ	鸭/yā/เป็ด	马/mǎ/ม้า	

你喜欢 nǐ xǐhuān..... 吗 ma? (คุณชอบ.....ไหม)

4. สุ่มนักเรียนอ่านคำศัพท์แล้วครูช่วยแก้ไขการออกเสียงให้ถูกต้อง
5. ฟังการฟัง และการพูดคำศัพท์
6. ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมา

คาบที่ 2

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีนโดยใช้คำว่า 同学们好。tóngxué men hǎo (สวัสดีนักเรียนทุกคนค่ะ) นักเรียนกล่าวทักทายตอบคุณครู 老师好。lǎoshī hǎo สวัสดีค่ะ/ครับ
คุณครู

2. ครูพานักเรียนทบทวนคำศัพท์เรื่องสัตว์

3. นักเรียนอ่านคำศัพท์ที่เรียนพร้อมกัน โดยครูคอยแก้ไขคำให้ออกเสียงถูกต้อง

4. ครูใช้วิธีสอนด้วยท่าทางในการอธิบายคำศัพท์เรื่องสัตว์ให้นักเรียนดูวิธีทำของครูก่อน

5. ครูพูดคำศัพท์เรื่องสัตว์ด้วยท่าทางและออกเสียงแล้วให้นักเรียนทำตามครู

6. ครูให้นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยการแบ่งกลุ่มๆ ละ 5 คน เพื่อนำเสนอคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว ในแต่ละกลุ่มให้คนยืนเป็นหุ่น 1 คนและให้เพื่อนๆ ที่เหลือในกลุ่มบอกคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ โดยใช้ประโยคด้านล่างจนครบทุกกลุ่ม

你喜欢.....吗? / nǐ xǐhuān.....ma?

เช่น 你喜欢羊吗? nǐ xǐhuān yáng ma? /คุณชอบแกะไหม

7. การแข่งขัน: ครูให้แต่ละกลุ่มฟังคำศัพท์เรื่องสัตว์ที่ครูพูด สังเกตพฤติกรรมความร่วมมือของทีละกลุ่ม กลุ่มไหนทำถูกต้องเยอะที่สุดจะเป็นผู้ชนะและได้คะแนนเพิ่ม กลุ่มไหนที่ยังทำไม่ได้ก็ให้ฝึกทำงานสามารถทำได้ถูกต้อง

8. ครูให้นักเรียนทำใบงาน BINGO โดยให้นักเรียนฝึกคำศัพท์และเล่นเกมด้วย

9. ครูสรุปคำศัพท์เรื่องสัตว์อีกครั้ง โดยให้นักเรียนทุกคนออกเสียงพร้อมกัน

10. นักเรียนทุกคนทำตามครูและออกเสียงพร้อมกันเป็นการทบทวนรอบสุดท้าย

การวัดและการประเมินผล

1. วิธีการวัดและการประเมินผล

1.1 สังเกตพฤติกรรมความร่วมมือกิจกรรมในห้องเรียน เช่น การตอบคำถาม การซักถาม

1.2 จากการตรวจใบงาน

2. เครื่องมือการวัดและการประเมิน

2.1 แบบสังเกตพฤติกรรมและการทำงานร่วมกัน

2.2 แบบประเมินการตรวจผลงานการทำงาน

3. เกณฑ์การวัดและการประเมิน

3.1 เกณฑ์การผ่านจากการสังเกตพฤติกรรมได้คะแนนอย่างน้อยร้อยละ 70

3.2 การประเมินการตรวจผลงานจากการทำใบงาน

5 ยอดเยี่ยม 4 ดีมาก 3 ดี 2 พอใช้ 1 ควรปรับปรุง

สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. วิดีโอเพลง
2. บัตรคำศัพท์
3. รูปภาพ
4. หนังสือเรียนชุด 体验汉语 tǐ yàn hàn yǔ (สัมผัสภาษาจีน)
5. สื่อสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้อง

แบบฝึกหัดที่ 3

คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับคำสัตว์

เลขที่.....

ข้อ	รูปภาพ	ตัวอักษร	ถูก 1	ไม่ถูก 0
1.		猪(zhū)		
2.		狗(gǒu)		
3.		鸡(jī)		
4.		蛙(wā)		
5.		牛(niú)		
6.		羊(yáng)		
7.		狮(shī)		
8.		虎(hǔ)		
9.		鸭(yā)		
10.		马(mǎ)		

ตัวอย่างแบบสังเกตพฤติกรรมรายบุคคล

ลำดับที่	พฤติกรรม																				
	ความสนใจ				การแสดงความคิดเห็น				การตอบคำถาม				การรับฟังความคิดเห็น				ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย				รวม
	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	
1																					
2																					
3																					
4																					
5																					
6																					
7																					
8																					
9																					
10																					
11																					
12																					

ลงชื่อ.....ผู้สังเกต

(.....)

...../...../.....

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน ระดับคุณภาพ

18-20 ดีมาก

14-17 ดี

10-13 พอใช้

ต่ำกว่า 10 ปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนน

ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอย่างสม่ำเสมอ ให้ 4 คะแนน

ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมบ่อยครั้ง ให้ 3 คะแนน

ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมบางครั้ง ให้ 2 คะแนน

ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมน้อยครั้ง ให้ 1 คะแนน

ตัวอย่างแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

ลำดับที่	พฤติกรรม																				
	ความร่วมมือกัน				การแสดงความคิดเห็น				ความตั้งใจในการทำงาน				ทำงานเสร็จตามเวลา				การนำเสนอผลงาน				รวม
	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	20
1																					
2																					
3																					
4																					
5																					
6																					
7																					
8																					
9																					
10																					
11																					
12																					
13																					
14																					
15																					
16																					
17																					
18																					
19																					
20																					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

เลขที่.....

แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน

วิชาภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ

一. 听力选词 (ให้นักเรียนฟังเสียงคำศัพท์ภาษาจีนแล้วเลือกภาพให้ถูกต้อง)

(1) 眼睛

a.

b.

c.

d.

(2) 鼻子

a.

b.

c.

d.

(3) 肩膀

a.

b.

c.

d.

(4) 耳朵

a.

b.

c.

d.

(5) 拍手

a.

b.

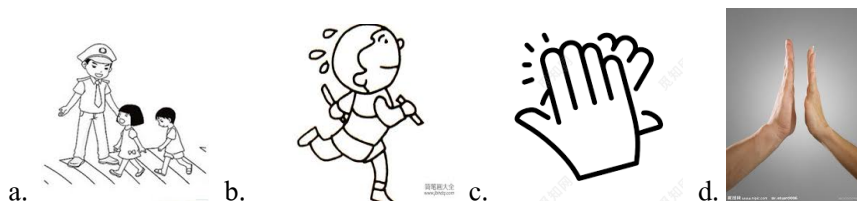

c.

d.

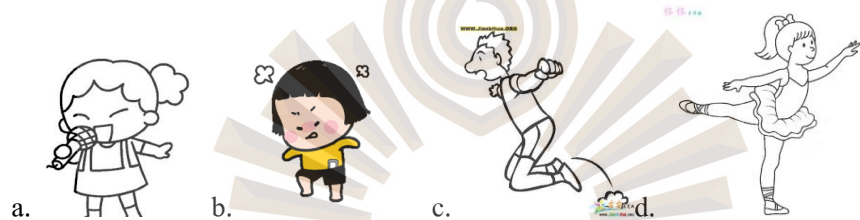
(6) 跑

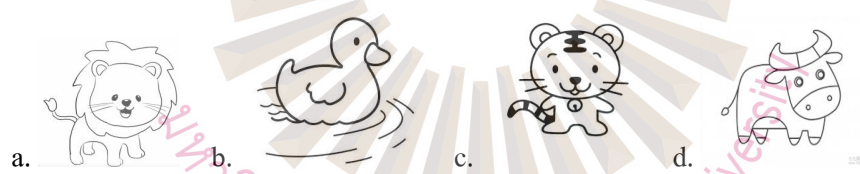
(7) 跳舞

(8) 跺脚

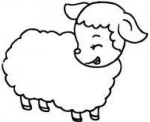

(9) 牛

(10) 鸭

ให้นักเรียนดูภาพเคลื่อนไหวแสดงท่าทางจากวิดีโอแล้วพูดคำศัพท์ภาษาจีนให้ถูกต้อง
ตัวอย่าง

	ภาพคำศัพท์	พูดถูกต้อง	พูดไม่ถูกต้อง
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			
19.			
20.			

**แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบตามสนองด้วยท่าทาง
(TPR) เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4**

คำชี้แจง แบบสอบถามความพึงพอใจฯ มีทั้งหมด 10 ข้อ ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลง
ในช่องตามระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ

ข้อ	ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1.	การเรียนมีความน่าสนใจ เมื่อครูใช้การสอนด้วยท่าทาง (TPR)			.		
2.	นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน เมื่อครูใช้การสอนด้วยท่าทาง (TPR)					
3.	นักเรียนชอบเรียนภาษาจีนมากขึ้น					
4.	นักเรียนสามารถฟังคำศัพท์ภาษาจีนแล้วมีความเข้าใจ					
5.	นักเรียนสามารถพูดคำศัพท์ภาษาจีนได้จากการใช้ท่าทาง (TPR) ของครู					
6.	สื่อที่นำมาใช้สอนมีความเข้าใจง่าย					
7.	แบบฝึกหัดและแบบทดสอบมีความเหมาะสม					
8.	นักเรียนมีความมั่นใจที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน					
9.	นักเรียนสามารถนำความรู้ที่มีไปสื่อสารในการเรียนได้					
10.	นักเรียนเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาจีน เมื่อครูใช้การสอนด้วยท่าทาง(TPR)					

ให้นักเรียนเขียนข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้

1.นักเรียนรู้สึกอย่างไรกับการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

.....

2.นักเรียนได้เรียนรู้อะไรบ้างจากการวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

.....

3.การเรียนด้วยวิธีแบบนี้มีประโยชน์กับนักเรียนอย่างไร

.....

ตารางแสดงการวิเคราะห์ค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญตรวจแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ข้อที่	รายการ	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3			
1	แผนการสอนสอดคล้องและเหมาะสมกับวิธีการสอนที่กำหนด	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	เขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ได้ชัดเจน ถูกต้องและเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ได้สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	เนื้อหาที่สอนเหมาะสมกับระดับและเวลาของผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5	กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์และขั้นตอนการสอน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	กำหนดสื่อการสอนได้สอดคล้องกับเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้และระดับชั้นของผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
7	กำหนดวิธีการวัดผลประเมินผลได้สอดคล้องกับประสงค์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8	วัดผลประเมินผลตามขั้นตอนที่กำหนด	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9	มีลำดับขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	สื่อการสอนสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
11	สื่อการสอนหลากหลายและเร้าความสนใจของผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
12	กำหนดกิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

**ตารางแสดงการวิเคราะห์ค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบวัดทักษะการฟังและ
การพูดคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียน**

ข้อที่	เนื้อหา	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	แปล ผล
		1	2	3			
1	ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามที่ได้ฟัง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามที่ได้ฟัง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามที่ได้ฟัง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามที่ได้ฟัง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5	ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามที่ได้ฟัง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามที่ได้ฟัง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
7	ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามที่ได้ฟัง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8	ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามที่ได้ฟัง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9	ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามที่ได้ฟัง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามที่ได้ฟัง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
11	พูดตรงตามภาพหรือสัญลักษณ์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
12	พูดตรงตามภาพหรือสัญลักษณ์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
13	พูดตรงตามภาพหรือสัญลักษณ์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
14	พูดตรงตามภาพหรือสัญลักษณ์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
15	พูดตรงตามภาพหรือสัญลักษณ์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
16	พูดตรงตามภาพหรือสัญลักษณ์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
17	พูดตรงตามภาพหรือสัญลักษณ์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
18	พูดตรงตามภาพหรือสัญลักษณ์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
19	พูดตรงตามภาพหรือสัญลักษณ์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
20	พูดตรงตามภาพหรือสัญลักษณ์	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตารางแสดงการวิเคราะห์ค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความพึงพอใจโดย
ใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อน
และหลังเรียน

ข้อที่	ประเด็น	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	แปล ผล
		1	2	3			
1	นักเรียนเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาจีน เมื่อครูใช้การสอนด้วยท่าทาง (TPR)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	นักเรียนสามารถฟังคำศัพท์ภาษาจีนแล้วมีความเข้าใจ	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	นักเรียนสามารถพูดคำศัพท์ภาษาจีนได้จากการใช้ท่าทาง (TPR) ของครู	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	การเรียนมีความน่าสนใจ เมื่อครูใช้การสอนด้วยท่าทาง (TPR)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5	สื่อที่นำมาใช้สอนมีความเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	แบบฝึกหัดและแบบทดสอบมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
7	นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน เมื่อครูใช้การสอนด้วยท่าทาง (TPR)	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8	นักเรียนสามารถนำความรู้ที่มีไปสื่อสารในการเรียนได้	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9	นักเรียนมีความมั่นใจที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	นักเรียนชอบเรียนภาษาจีนมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
คะแนนรวม						30	10
เฉลี่ยรวม						10	1

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	Yuning Yang
วัน เดือน ปีเกิด	21 สิงหาคม 2538
สถานที่เกิด	จังหวัดยูนนาน ประเทศจีน
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยที่ผู้ชอง ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา ภาษาไทย, 2560 มหาวิทยาลัยรังสิต ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน, 2563
ที่อยู่ปัจจุบัน	12/178 อาคาร D1 ลุมพินีคอนโดทาว์น รามอินทรา ซอยรามอินทรา 3 ถนนรามอินทรา เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร 10220

